

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkalka

Demirel, Karadeniz Bölgesinde iki milyar liraya yaklaşan tesislerin temelini attı. — Gazeteler —

Temel Reis!

**Paranızın...
İstikbalinizin
Emniyeti**

TÜRKİYE İŞ BANKASI

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 13 Sayı: 35 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 23 Ağustos 1967

Zeytinyağı Dâvası!

ŞİMDİ tam mevsimi: Kırmızı domatesi ince ince kessen; yeşil biber ve taze salatalığı doğrasan; ince kıyılmış soğanla hepsini bir iyi karıştırırsan; üstüne sirke ve zeytinyağı gezdirsen.. Al sana nefis bir çoban salatası!

Zeytinyağı yalnız çoban salatasına mı girer? Karışmadığı yer yoktur hunzırın... Zeytinyağı dolmadan, fasulyadan, balık kızartmasına, patlıcan ve kabak tavaasına kadar... Kırkpınarda yağlı güreş tutan aslan pehlivanlarımız bile zeytinyağı kullanırlar.

Ya zeytin? O da Tanrının bir nimeti! Eskiler iftar topunu duydukları zaman sofraya doğru bir sabırlı elle uzanır ve bir zeytin tanesiyle iftara başlarlardı. Nice zengin ve nice yoksul evimizde usuldü bu.

Beyaz güvercin gagasında zeytin dah barışın habercisidir. Hazreti Nuh büyük tufandan sonra gemisinden bir güvercin uçurdu. Kuş döndüğü zaman bir zeytin yaprağı taşıyordu gagasında... Nuh anladı ki fırtına bitmiş, yer-yüzü sâkinleşmiştir.

Zeytin ağacı, zeytin, zeytinyağı.. Akdeniz ikliminin ılık köşelerinde tarih öncesinden beri yaşayan aile.. Biz bu aileyle içli dışlıyız. Fıkara soframızın bereketi kara zeytinle zenginleşir. Zeytinyağı hem mutfağımızın tadıdır, hem de ihracatımızın bir miktarı...

Ne var ki birkaç günden beri gazetelerimizde okuduğumuz haberler Türkiye'nin yeşil zeytinliklerini kızartacak kadar ağırdır. İzmir'deki bir ihracatçı firma, İtalya'ya, bir değil, yüz değil, iki yüz değil, beş yüz ton zeytinyağı satmış. İtalyanlar bu yağları almışlar, evirmişler, çevirmişler; bakmışlar ki içinde makine yağı vardır:

— Teessüf ederiz sizlere.. diyecek geri çevirmişler.

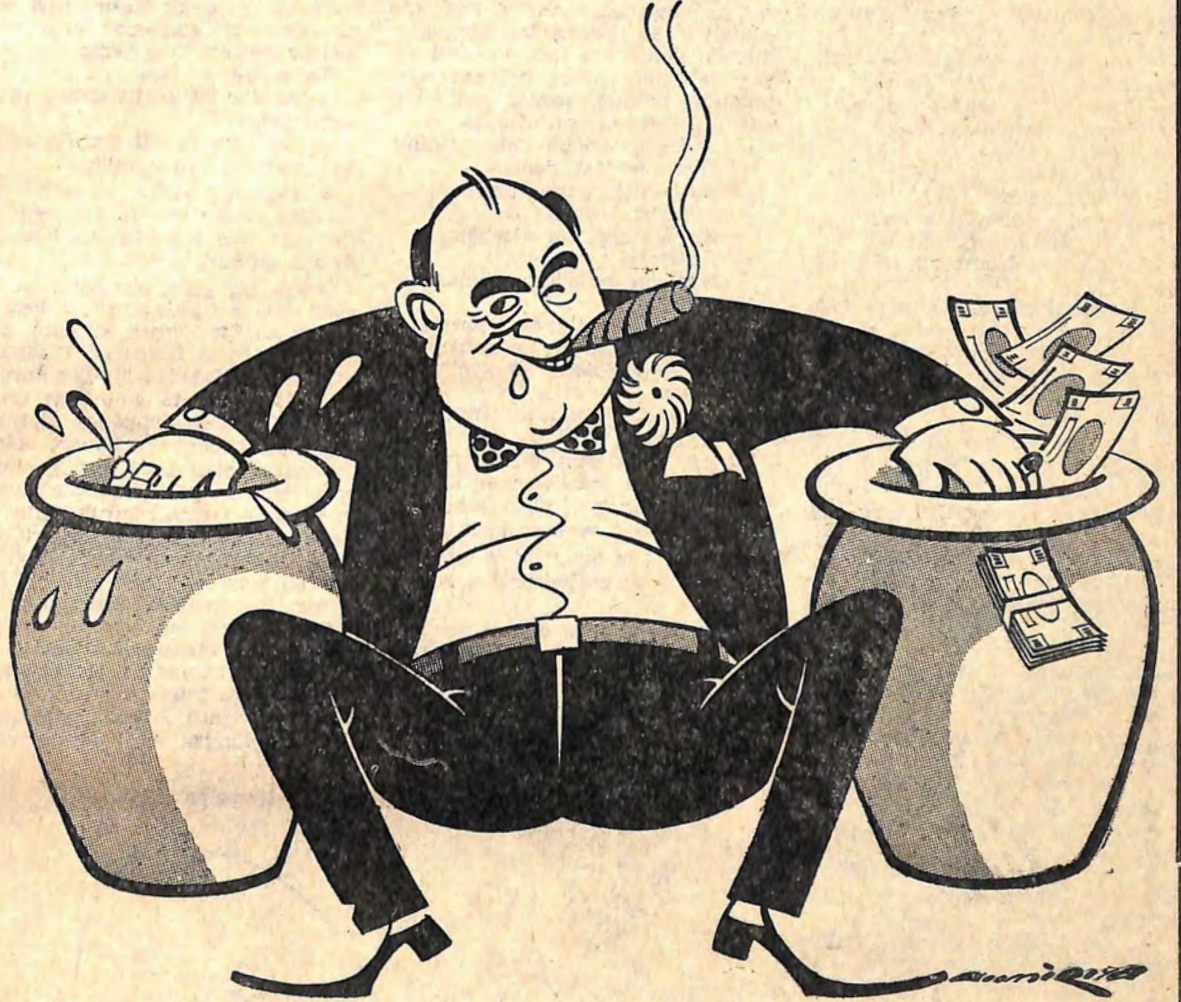
Babıâli basınının birinci sayfaları şimdi karışık zeytinyağlarının hikâyeleriyle doludur. Önemli mesele, İtalyanların geri çevirdiği karışık zeytinyağlarının ne olacağıdır. Ticaret Odaları:

— Bu yağları devlet baba tüccarın elinden satın almalıdır.. diyor.

Ama bu teklif tutarlı görünmüyor: İktidarın kapısında o kadar çok yağcı var ki, ayrıca dışardan yağ satın almak için devlet niye para versin?

Bu gerçeği yakından bilen bazı akıllı kişiler;

İade edilen karışık yağları devletin satın alması istendi. — Gazeteler —

Bir eli yağda, bir eli balda!..

— En iyisi bu yağları iç piyasa sürmektir. Bizim halkımız karışık yağları yiye yiye aşılarmıştır. Maşallah hiç birimize birşey olmaz.. iddiasındadırlar.

Eh, bu iddia yabana atılacak gibi değildir. Bilindiği üzere daha küçük yaştan hepimiz mikroplarla kucak kucağa yaşar ve karışık gıdalarla beslene beslene büyürüz. «Acı patlıcanı kırağı çalmaz» atasözüne uyararak makine yağıyla karışık zeytinyağlarını mideye indirelim mi?

— İndirelim! tavsiyesinde bulunan açıkgozler üsteliyorlar:

— Çağımız makine çağıdır!

Şu halde biz de makine yağıyla karışık zeytinyağından âlâ çoban salatası ve zeytinyağı dolma yiyerek makineleşmek yolunda ilerleriz.

Doğrusu mesele büyük ve dâva dalı budaklıdır. Eğer ihracatçı firma karışık zeytinyağlarını İtalyanlara yutturabilseydi üstünde durmayacaktık. İtalyanlar karışık yağları yutmamak gibi bir davranışla işleri bozunca bu mülki (!) dâva üstüne bir karar ver-

mek bize düşüyor. Bunun içindir ki kırk yıllık tecrübesine güvenerek AKBABA şöyle bir teklifle ortaya çıkmaktadır:

Atalarımız «zeytinyağı gibi üste çıkar» dememişler mi? Şu halde beşyüz ton karışık yağın üstünde zeytinyağı, altında makine yağı vardır. Bu bakımdan korkulacak bir şey yoktur. Herkes bak-kaldan aldığı zeytinyağlarının üstünü yemeklerde kullanır, altını da makineleri yağlamak için saklarsa, böylece dâva kendiliğinden çözülmüş olur.

İtalyanlar bu kadarcık akılları olmadığı için karışık yağları geri çevirmişlerdir. Bizde yağcılık sanatı pek ilerlediği için korkulacak bir şey yoktur. İç piyasamız, değil 500 ton karışık yağ, beş yüz bin ton karmakarışık yağ hazmedecek kapasiteyle çalışmaktadır. Siz hiç gam ve kaset çekmeyin!... Dış piyasada itibarımız düşeriniş, ne çıkar!...

İç piyasada yağcılık konusunda itibarımız tam, kredimiz açık, hedeflerimiz büyüktür.

AKBABA

Forslar olmasa

Yaşlı bir kadın, Başbakana, «Orman muhafaza memurunun bile senden fazla forsu var» demiş.

İlahi nine, bunu hatırlatman niye? Bildik bileli böyledir bu. Büyükler dertlidir, küçükler forslu; büyükler sâkindir, küçükler hırslı! Bütün aksaklıklar da, gözünü bu forsa hırsı bürümüşlerden doğmuyor mu?

Bizdeki gibi

Tanganika'lı bir yamyam babasını, karısını ve üç çocuğunu çiğ çiğ yemiş, dâvaya bakan yargıca da, «Neden kızyorsunuz, yabancıları yemedim ki; hepsi de akrabalarındı» demiş.

Haberi okurken, bizim Bucak ailesi geldi aklımıza. Onlar da ikiye ayrıldıklarından bu yana yirmi üçüncü kurbanlarını vermiş. Yakalanan kaatillerin ifadeleri de herhalde şöyle olacaktır: «Bizi neden tuttuğunuzu anlayamadık. Yabancıları silâh çekmedik ki... Şimdiye kadar öldürdüklerimizin hepsi de bizim ailedendi.»

Bakire kızlar derneği

MUZAFFER İZGÜ

O NU, hususi arabadan inerken gördüm... Hemşerimdi... Koş-
tum, yanına yaklaştım:
— Merhaba yahu Hayri, dedim.
— Ooo, merhaba arkadaşım, dedi ve boynuna sarıldı. Yanaklarından öptükten sonra:

— Bir konakta bahçivansın galiba? dedim.
— Niye? diye sordu.
Arabayı gösterdim. Güldü:
— Benim, dedi.
— Ulan deme!...
— Vallahi benim.
— Hayri, soygun falan mı?
— Yok canım, kafa!
— Yahu, sen İstanbul'a geleli daha ne oldu?

— Üç yıl oldu ama, dedim ya kafa işi diye. Şayet vaktin varsa şöyle...
— Vakit mi? Tam bir haftadır iş arıyorum İstanbul'da. Son meteliğimi de biraz önce Köprü başındaki balıkçıya bıraktım.

— İyi, gel öyleyse seninle şöyle sakin bir yere gidip konuşalım.
Lüks lokantanın birine girdik. Hayri, listedeki en pahalı yemekleri ısmarladıktan sonra:

— İşte böyle arkadaşım, dedi.
— Ulan daha bir şey anlatmadın ki... Yoksa zengin bir dul mu yakaladın?

— Zengin dullar baboş ister oğlum, boy, pos, yakışıklılık... Ne arar bizde onlar? Şu suratıma bak-sana, veresiye sürülmüş tarlalar gibi. Kim yüz verir bu surata. Ben kafamı kullandım kafamı. Sen şimdi söyle bakalım, bizim memlekette en çok ne var?

— Ne mi var, ilerici var, gerici var...

— Geç onları geç! Politikayla işim yok benim. Şöyle sosyal bakımdan?

— Sosyal bakımdan mı? Galiba şeyden bahsediyorsun sen, şu porselen ithaliyle ilgili bir dolap çevirdin.

— Yok kardeşim, çanak çömlekle de işim yok.

— Öyleyse montaj... Çakmak parçalarını Avrupa'dan getiriyorsun, burada monte ediyor, vurgunu vuruyorsun.

— O da değil... Anlaşıldı bulamı-yacaksın. Kardeşim, benim işim gücüm her gece tüzük hazırlamak...
— Tüzük mü?

— Tüzük tüzük. Dernek tüzüğü. İçki ve mezeler gelmişti. Bardak-ları doldurduk. İlk kadehi kaldırdım:

— Tüzüklerin şerefine!...
— Şerefine... Ah o canım ciğerim tüzükler. Kolay da ha arkadaş tüzük hazırlamak. Yaz, gayesi, kurucuları, çalışma şekli, tamaaam!

— N'oluyor bu tüzük dediğin şeyler?

— Dernek oluyor arkadaşım dernek. Ben de senin gibi İstanbul'a ilk geldiğim zamanlar acımdan ölü-yordum. Boyuna gözüm, iş yerlerinde ve levhalarında. Ulan aman, iki levhanın üçüncüsü, mutlaka dernek levhası... Neler yok, neler... «Şam Şekeri Sevenler Derneği», «Hızlı Yürüyenler Derneği», «Atları İnekleri Koruma Derneği», «Sokak Köpeklerini Ehlileştirme Derneği», «Fakir Çocukları Adam Etme Derneği», «Nutuk Sevenler Derneği», «Sinekleri Yoketme Derneği», «İstanbul'u Suya Kavuşturma Derneği», «Manav Kazıklarını Önleme Derneği», «Yetimleri Sünnet Etme Derneği», «Evde Kalmış Kızları Evlendirme Derneği»... Dernek dernek der-

nek... Çıkardım bu dernek dedikleri binaya, bir bakarım, hem kapısı kilitleti, hem de kilidin olduğu yer örümcek bağlamış. Kendi kendime düşünürüm, bu işte bir kâr olmasa, enayi mi bu adamlar, oda tutsunlar, levha yazdırsınlar. Sonunda, bilmem galiba 321 inci dernekti ziyaret ettiğim, onun kapısını açık buldum. Baktım, içerde yaşlı bir adam, deftere bir şeyler yazıyor:

— Selâmunaleyküm baba, dedim.
— Aleykümselâm, dedi.
— Ne derneği burası baba?
— Salatalık Sevenler Derneği!...
— Siz nesisiniz bu derneğin?
— Hademesi.
— Her gün bulunur musunuz burada?

— Yoo, yılda bi kere. Onbeş gün sonra genel kurul toplantısı var da... Başkan söyledi, bir kaç karar yazıyorum.

— Başkan hiç uğramaz mı?
— Uğramaz!

Şöyle yazdıklarına bir göz attım:
a) Salatalık kabuklarının, alelade bir sebzeymiş gibi, diğer sebze kabuklarıyla aynı yere atılmamasına,

b) Salatalığa hıyar diyen hıyarlarla amansız bir mücadeleye girişilmesine,

c) Salatalığı lâyık olduğu mevkiye yükseltebilmek için, salatalıktan tatlı yapma formülleri hazırlamak üzere İlyas Usta'ya telgraf çekilmesine,

d) Milletin, yanında sigara yerine

salatalık taşıması için, afiş, el ilânı bastırılmasına ve gazete, dergilere ilânlar verilmesine,

e) Salatalığın, kanser hastalığını önleyici bir hassaya sahip olduğu hakkında, profesör Kasım Hıyarsoy tarafından bir konferans tertip edilmesine oy birliğiyle karar verildi...
Hademeye sordum:

— Sahiden bu yazdıklarınıza yapacak mısınız?

— Yok canım, lâf ola. Kararları ben yazarım, ben imzalarım.

— Başkanın yerine de mi?
— Ne sandın? Sonra, bir yığın aiddat gelir bize Anadolu'dan. Bak, bu da tüzüğümüz!

Orada, bir güzel inceledim bu tüzüğü. Sonra o gece oturdum, ben de kafamdan bir dernek kurdum. «Sıpaları Koruma Derneği». Tüzüğünü hazırladım. Kafadan bir kaç kurucu ismi attım. Sonra götürdüm tasdi-ke. Ve böylece, «Sıpaları Koruma Derneği» resmen kurulmuş oldu. Bir arkadaştan borç alıp gazeteye ilân verdim. «Şu adreste bir Sıpaları Koruma Derneği kurulmuştur. Anasını babasını seven, sıpaları sevin». Giriş aidatı şu kadar, yıllık aidat bu kadar, iki resim ve hâl tercüme... İnanmazsın kardeşim şu bizim milletteki sipa sevgisine. Ulan ne severmiş bizim millet sıpaları da haberimiz yokmuş be. Her postane-yeye gidişimde belki çekiyorum bin lira aidat parası... Geldi çatı genel kurul toplantısı. Nasıl boyayacağını

hükümet komiserinin gözünü... Tut-tum oradan yevmiyesi on liradan yüz hamal, yaptım gitti kongreyi kendi kendime...

Bir ay sonra başka bir dernek kurdum. Bak kardeşim, şöyle bir cırafına bak!... Üç öğretmen bir araya gelir, bir dernek kurar, beş öğrenci bir araya gelir, bir dernek kurar. Ulan nerdeyse her evde bir dernek kurulacak be. Yok, yok, her evde iki üç dernek... «Babayı Sevenler Derneği», «Anayı Sevenler Derneği», «Çocukları Sevenler Derneği». Memlekette dernekten bol ne var? Neyse, bir ay sonra «Bakire Kızlar Derneği» ni kurdum. Derneğin ne gayesi var kardeşim, ne gayesi!... Tüzükte bakireliği bir tarif ediyorum, Allahıma eli yıl manastırda kalmış rahibeler tarif edemezler öyle... Efendim namus, efendim iffet, efendim bekâret... Gelsin arkasından gazeteye ilân... «Posta kutusu falan falana müracaat». O bar kızlarından, o genelev sermayelerinden, o ortalıkta gezen kadınlardan gelen mektupları göreceksin, aklın durur. Haberin ola, yerim şimdiden cennet. Hele para, kum gibi kaynadı. Üye sayısı mı, beşbin, onbin... Gelsin bizim paralar, evler, apartmanlar, arabalar...

Kardeşime deyim, onun arkasından «Ramazan İmamlarını Koruma Derneği» ni kurdum. Bir tüzük... «İmamın ramazanı, şabanı olmaz, imam imamdır. Ne mutlu bir imamı olan köye!... İmamı olmayanın, imanı da olmaz!... İmam demek, hayat demek, hayat demek, iman demek...» Gelsin bizim aidatlar... Yurdun dört bir bucağından imam paraları... Ye, iç, yat Hayri!...

Sana ne diyeyim kardeşim, belki şu üç yıl içinde elliye yakın dernek kurdum. Kuruyorum derneği, bir yıl sonra da feshediyorum. Ederim kardeşim, benim elimde değil mi?

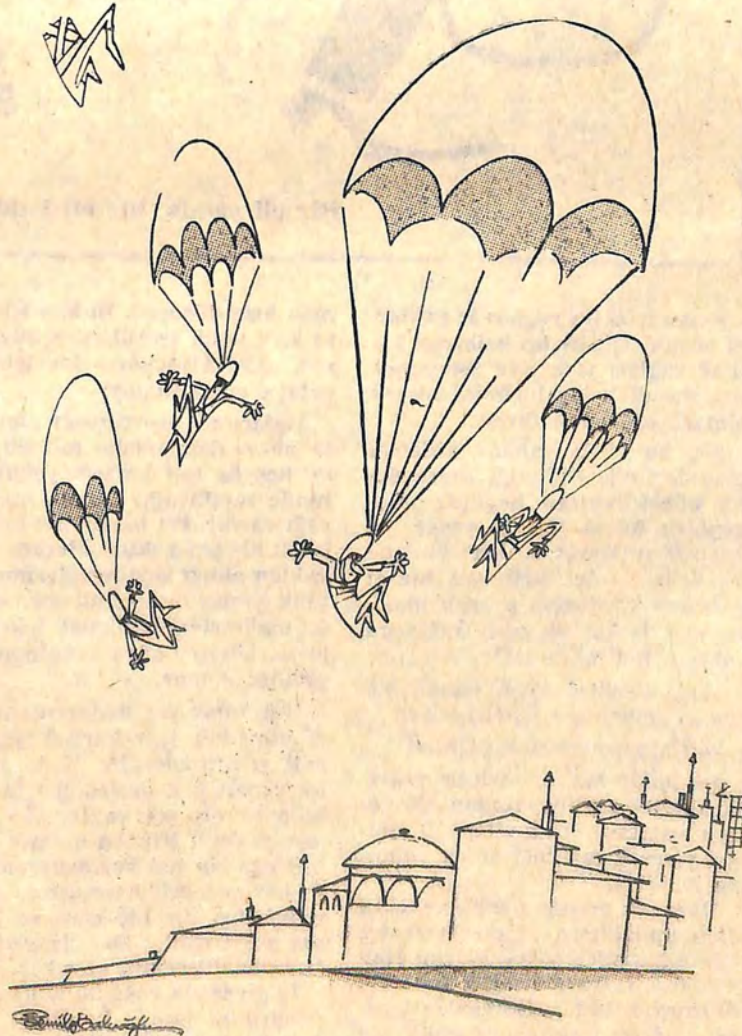
Başkan ben, idare heyeti ben, genel kurul ben... Bi karar, şu şu sebeplerden ötürü derneği feshettik. Alıyorum Bitpazarı'ndan kırık dö-kük, bir masa iki iskemle, işte di-yorum, dernekten geriye kalanlar bunlar... Devrediyorum bu kırık dö-kükleri Çocuk Esirgeme Kurumu-na...

Ama şimdi büyük bir dernek peşindeyim. Bundan da vurgunu vurduktan sonra, arımla namusumla bu derneğeğe paydos diyeceğim. «Bölükbaşı'yı Sevenler Derneği» nin tüzüğünü hazırlıyorum. Tahmin ediyorum bu işte bir kaç milyon var. O zaman ben de Bölükbaşı'nın ardından Avrupa'ya gideceğim. İsviçre'de bir villâ, keyfime bakacağım...

Event, sana gelince, ben sana şimdilik bir miktar para vereyim, ben Avrupa'ya gidinceye dek onunla idare et. Ben gittikten sonra, sen de sırasıyla şu dernekleri kur burada. «İnönü'yü Sevenler Derneği», «Feyzioğlu'nu Sevenler Derneği», «Temelli Senatörleri Sevenler Derneği». Tahmin ediyorum iki yıl sonra sen de gelirsin benim ardından. Haydi bakalım, şimdi «Bölükbaşı'yı Sevenler Derneği» nin şerefine içelim!

— İçelim... Bölükbaşı'yı Sevenler Derneğinin şerefine!...

— Paraşütçülerimiz Yugoslavya'ya gitti. —

Yazısız

Muzaffer İZGÜ

Eski bir oyun

«Seni Tanrıya uçuracağım diyen imama inanan banka memurunun, 3000 lirası uçtu!»

Haberi okurken, çocukluk günlerimizin sevilen bir oyunu geldi aklıma: Uçtu, uçtu!

Gelin hep birlikte bir kere daha oynayalım isterseniz.

— Uçtu uçtu, deniz uçtu!
— Deniz uçmaaaz.
— Uçtu uçtu, ağaç uçtu!
— Ağaç uçmaaaz!
— Uçtu uçtu, karaborsacı uçtu!

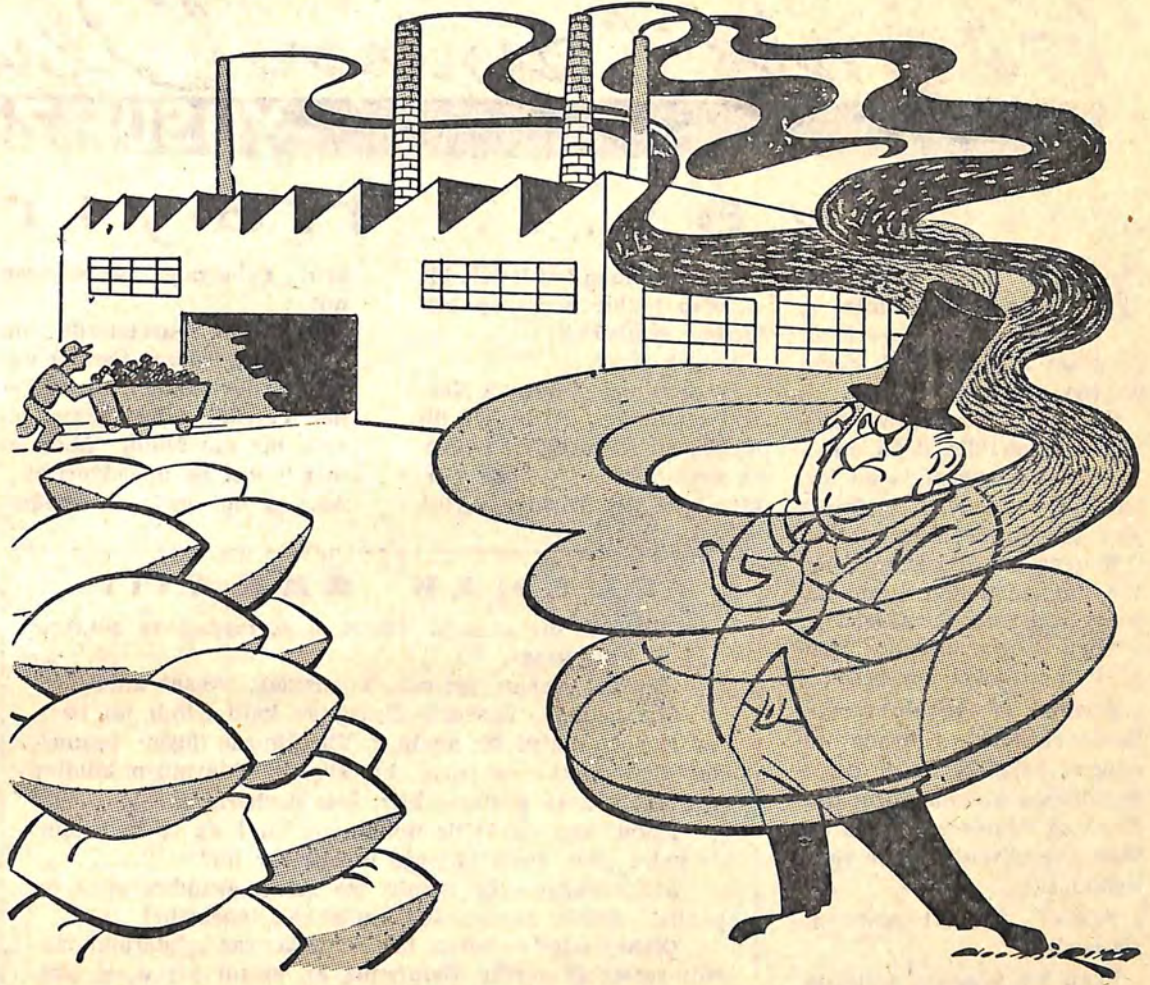
— Uçmaaaz!
— Uçtu uçtu, rüşvet uçtu!
— Rüşvet uçmaz!
— Uçtu uçtu, yalan uçtu!
— O hiç uçmaaaz.
— Uçtu uçtu, ahlâk uçtu!
— Bak o çoktan uçtu işte!

Siyaset ikilisi

«Türk dansözü Ayşegül, bir partinin propagandası için Almanya'da göbek atıyor» diye yazıyor gazeteler.

Diğer ülkelerde de «Göbek-parti» ikilisinin durumu bizdekinden farklı değilmiş meğer.

Zira bilindiği gibi, kimi göbek yapmak için parti kurar; kimi parti kurmak için göbek yapar; kiminin de üç mark uğruna gurbet illerinde göbeği çatlar!

Muhalefet — İstikbali karanlık görüyorum!

SÖYLENTİLER — GERÇEKLER

Cümlemizi biktırdı tarafların cakası,
Hayâli plânların hiç gelmiyor arkası:
— Yumurta tarlaları, domates fabrikası,
Herkesin samur kürkü, kalın pamuk hırkası
Muhakkak olacaktır (!)

Ortadan kalkacaktır sıkıntı sebepleri,
Sucuk imâli için sevmeli merkepleri.
Silindir şapka varken fırlatmalı kepleri;
Binlik kankanotlarla züğürtlerin cepleri
Tamamen dolacaktır (!)

Hizmeti unutulmaz şu Ağa'nın, bu Bey'in,
Geçmişi unutulmaz da bizi tekrar deneyin.
Sonra da arkamızdan ne isterseniz deyin!...
Laklaka ile geçen bütün ömrü leyleğin;
«Vatan kurtulacaktır» (!)

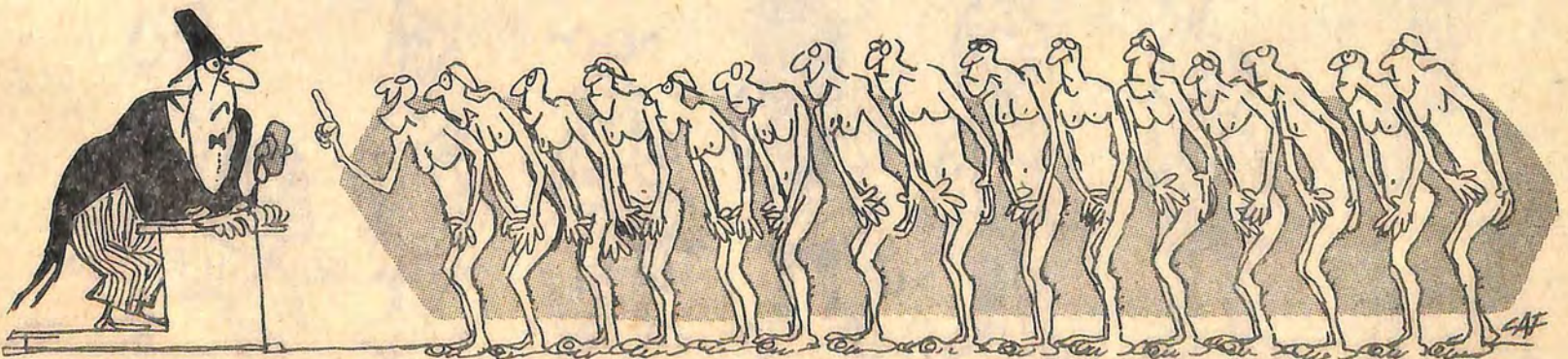
Karar kesinleşmiştir: Seçim iki yıl sonra,
Bekle kelebek olur sürünen tırtıl sonra.
Çok acele edersen kalırsın tırtıl sonra.
Zafer önceden gelir, mantıkla akıl sonra;
Arayan bulacaktır.

Cennet kapısı açık bizlerden olanlara,
Çetin meseleleri erteledik sonlara.
Kolay kolay geliriz sandılar oyunlara.
Gözdağı vermekteyiz gerektikçe onlara;
Diller tutulacaktır.

Vatandaş anlamasın kimler kimin mebusu,
Konulan kaba göre biçim değiştirir su.
Sandıktan çıkanların kimseden yok korkusu.
Öğrenenler olursa kurduk nasıl bir pusı;
Ümidi solacaktır,
Saçını yolacaktır...

Salâhattin KUTLU

Köylüye çamaşır makinası vaadedildi. — Gazeteler —

— Önce birer kat çamaşır!..

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Evet... Hayır!..

BİZİM bütün ayrıkları-mız, çekişmelerimiz iç politikadadır. Ama o da program ayrılığı değil. Sadece, sen ben ayrılığı!

Dış politikaya gelince, Türkiye tek partidir, değil mi?... Bütçe tartışmalarında bu birliği, bu beraberliği yakında yine alkışlayacağız sanırım.

Ben de bütün gücümle, bütün inancım ile kalemimin kalıbını basarım: Beraberiz!

Ama, hemen sorayım: Hangi dış politikada beraberiz?...

Bunun tek cevabı vardır: Demokrasilerle yanyana olmakta, Atlantik Paketi çerçevesi içinde dimdik durmakta, Amerika ile her gün artan bir inancın ve güvenin içinde yaşamakta...

Sonra?... Sonra beraber mi-lyet acaba?...

Parti kavgalarının sarhoşluğundan ayılıp biraz düşünelim:

Orta-Doğu politikamız ne âlemedir?... Bir zamanlar içtiğimiz su ayrı gitmeyen Irak, artık adı bile kalmayan Bağdat Paketi çemberi içinde mi?... Eyvaaaah, Kerkük'te kaç Türk'ün öldürüldüğünü bile sora-mıyoruz.

Ama, eski Nuri Sait Irak'ın dostluğu bugünkünden farklı mıydı?... Haydi bir eyvaha daha çekelim:

— Eyvaaaah... Hava meydanlarında kucaklaştığımız o dostlar, yüz milyonları aşan petrol hissemizi bile ödemedi gittiler!...

Kıbrıs meselesinde ne ol-muştu, biliyorsunuz değil

mi?... Müslüman kardeşler, bir ağızdan tek bir getirerek bizi kurban etmişlerdi!...

Daha sonra?...

En yeni olay, Güvenlik Konseyi seçimidir... El birliği, dil birliği, gönül birliğiyle oylarını, dost Türkiye, komşu Türkiye, kardeş Türkiye yerine

kızıl Polonya'ya vermediler mi?...

Bu sabah, gazetelerde bir fotoğraf gördüm: Cami-ül-Ezher'den bir sahne... Bizim Fener Patrik'i Athenagoras sarıklı bir din âlimi, Muhammet Şeltut ile öpüşüyorlar!... Ama ne öpüşme!... Parmagını

jambona değdirmekten tiks-nen hoca efendi, iman dolu sinisini, başpapazın altın haç-lı göğsüne bastırarak, dudak-larını pos bıyıklarına göm-müş, öylesine candan öpü-yor!...

Ama biz, tek taraflı dostlu-ğumuz uğruna İsrail Elçisine pasaportunu bile vermiştik, değil mi?...

Neden böyle?...

Haaa, bu nedenin biricik ce-vabı vardır: Dış politikada, eski iktidarın attığı, yeni ikti-darın pekleştirdiği temel po-litikadan sonra, öbür cephe-lerdeki kısa görüşümüzden, sığ düşüncemizden!

Orta-Doğu'yu, Arap dünyası-nı, bir bütün olarak ele aldık mı hiç?... Ne minarelerimizde «Tanrı büyüktür» yerine «Al-lahü ekber» demekle müslü-man dünyasına sokulabiliriz, ne Yahudi devletiyle uzaktan merhabalaşarak... Şu yarala-rından oluk oluk kardeş kanı akan Cezayir'e «geçmiş olsun» bile diyemiyoruz. O Cezayir ki, mazlum milletlerden biri-dir ve o mazlum milletler ki, istiklâl meşalelerini bizim a-teşimizle alevlendirmişlerdir!

Şimdi anladınız mı: Uluslar arası konularda müslüman oylar Yunanistan'dan Polon-ya'ya kadar niçin yabancılara gidiyor ve Cami-ül-Ezher'de i-mam sarığıyla papas şapkası niçin bu kadar candan kucak-laşıyor?...

Dış politikada beraberiz, şüphesiz evet ve şüphesiz hayır!...

Yusuf Ziya ORTAÇ

24 Aralık 1959

SUSMAK SANATI!

SUSMAK bir sanattır. Güzel, ince, faydalı ve oldukça güç bir sanat.

Susmak sanatı yanında, konuşmak, zanaat kalır.

Söz nedir?... İnsanın, dimağ ve kalb isimli iki hazi-nesini açan sihirli bir anahtar. Yüreğinizde duygu, başınız-da bilgi namına ne varsa, bir söz dudaklarınızın kilidini açacak, herkese gösterecektir: İşte cevherlerim!

Fakat, ağzı sükût ile muhlânın bir kafa ve kalb için-de neler gizli, bunu bilmeğe imkân var mı?

Atalarımızın «Söz gümüş ise sükût altındır» sözü ne yanlış... Sükût altınsa, söz muhakkak tenekedir!

Dikkat ediniz: Susan bir adamda, yaz günlerinin mâ-nalı sessizliği vardır. Sanırsınız ki, ağzını bir açsa, şim-şekler, yıldırımlar boşanacak.

Sonra, fırtına bulutuna benzeyen ne gevezeler vardır ki ağızlarından kelimeler, fikirler, bir damla rahmet olma-dan kuru gürültülerle dökülür.

Eski terbiye, çocuğa, her şeyden evvel bunu, bu ince sanatı öğretirdi: Susmak!

Susmak sayesinde, nice cahiller âlim, nice şeytanlar melek tanınmıştır.

Söylemek yüzündense, bütün mânevî sermayesini ke-diye yükleten müflisler saymakla bitmez.

Cedlerimizin «Bir söyle, on dinle» tavsiyesini, müm-künse «Hiç söyleme, hep dinle» ye çevirelim. Çünkü, belli olmaz, insan bazı bir söyler ama bir söyler!

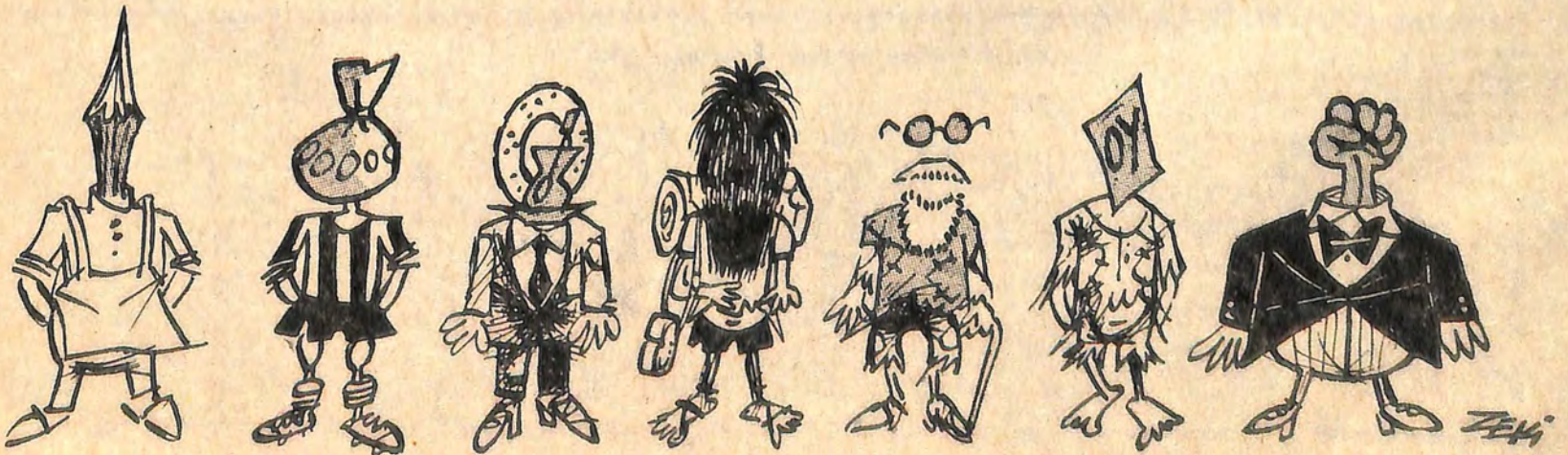
Etrafıma bakıyorum: Susan insanlarda, para destele-riyle tıkanmış kasaların zengin sessizliği var. Söyleyenler-de ise, dibinde bir kaç kuruş şingirdayan teneke kumbara-ların zılgırtı gevezeliği!

Sükût... İşte, dudakla bu selâmet mühürünü basa-bilenleri mükâfatlandıran en cömert sanat!

Yusuf Ziya ORTAÇ

6 Ocak 1955

Meşhurlarımızı tanıyalım :

Esnaf!..

Futbolcu!..

Memur!..

Turist!..

Emekli!..

Vatandaş!..

Politikacı!..

BÜYÜKADA UYANIRKEN (FİLMCİLİK)

Yeni bir gelir kaynağı keşfetti ahbablar, keşifleri bol olsun... Eskiden evde kalmış genç kızlar, câzip dullar falan, resim yaparlardı, daha önce de galiba gergef falan işlerlerdi... Bir süre sonra, bu «elemanlar» turizmi keşfettiler. Hepsicâğızı birer ilâşer şirket kurdu, acenta açtı, iyi niyet mihmandarı oldu, kötü niyet mihmandarı oldu, falan filân... O da bitti, bitti!...

Sonracığıma, reklâmcılığı keşfettiler. O, daha devam ediyor...

Ama en son keşif sinema... Yalnız bizde değil, başka yerlerde de. Brijit Bardo'nun eski kocası Vadim'in öz be öz anası, madam Ardiluz bile sinemacı kesildi de, ufak dökümanterler çeviriyor ve para kırıyor... Biz de geldi madam Ardiluz ve ağırlığınca ağırlandı da...

Geçen gün saat dört idi... Görme-mişlerin doymazlığıyla günün doğuşunu seyretmek istiyordum Büyükada'da. Sokaklarda kimsecikler yokken. Villâlarda yatak odalarının tek pancuru açık, vicdanlarının her tarafı rahat kompradorlar uyuklarken... Ve sinemacıları düşünüyordum o mahmurlukta...

BİR TEK KERE GÖRMÜŞLER MİDİR?

Bırakın tarihini, bir tek kere görmüşler midir şu filmini çecekleri, yani, imajla yaşatacakları Büyükada'da günün doğuşunu diye... Görmemişlerdir!...

Onun'çin, filmlerinden enayi manzaralardan gayrik, enayi komanterlerden gayrik, bir dirhem «insan taraf» olmayacaktır...

Küçük turda serçeler oynasaydı asfaltta, at gübrelerinin arasına... Kırmızı çiçekli ağaçlar, insanı kucaklıyordu açık kollarla, beni o seksen yaşında, eski öğretmenimin karşıladığı gibi Paris'te, ne zaman gitsem!... Dört itfaiye arabasını kaymakamlığa yakın bir yerde parıldatıyorlardı, gümüş kasklı, Fatih tavırlı itfaiyeciler... Birden, ah muzip Akbaba, bana böyle düşünmeyi sen öğrettin... Bir Ankara Valisi hatırıma geldi. Bir yangında itfaiyecilik oynamıştı da, ertesi gün «sureti mahsusada» dökülmüş büyüklükte puntolarla, elâlem itfaiyeciliğini övmüştü: Valla billâ ciddiym!... Valla billâ...

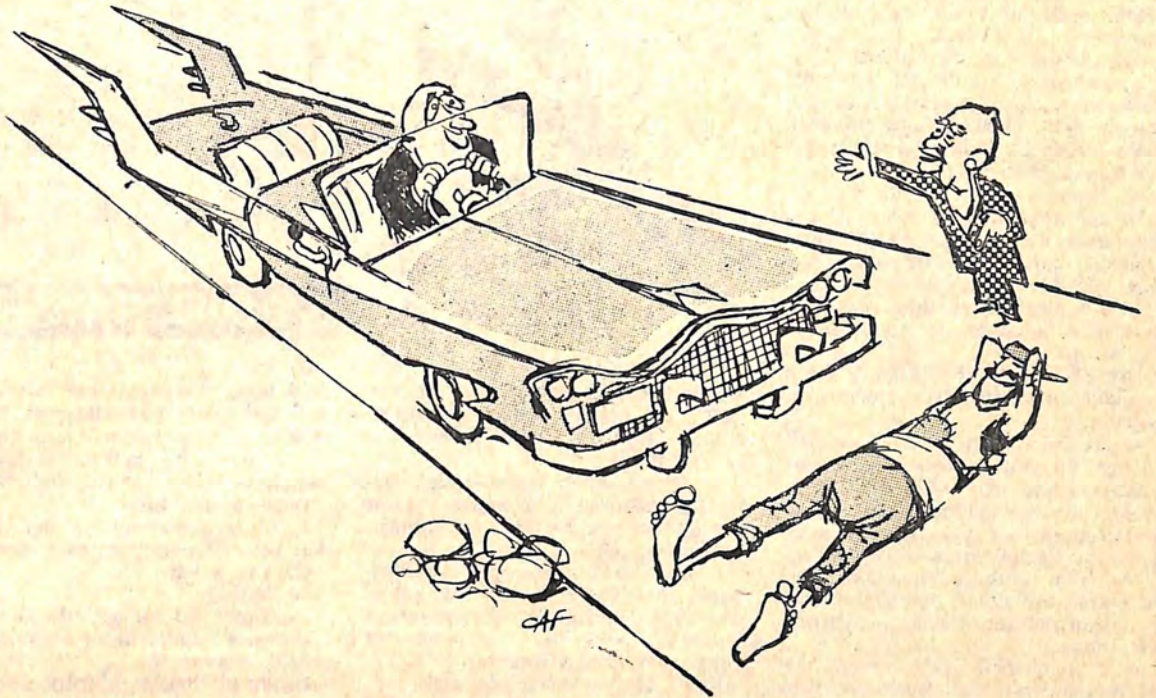
Bunlar oynamıyorlardı. Bu saatte her şey gerçektir. Büyükada'da, emekçilerin saatiydi bu saat. Bizini SOS'ların kullandığı anlamda değil, kendi, kahrolası «bişeyci» anlamında kullanıyorum bu kelimeyi...

Bahçeler uyuyordu. Çamlar uyuyordu. Kakao rengi elbiseler içinde iki bekçi, bellerinde tabancalar (galiba Meclisten Çetin'in tabancasını apartan bunlardan biri diye düşündüm), ağaç dallarına hopluyorlardı ve kopardıkları yaprakları dudaklarına sıkıştırıyorlardı... Benden azıcık utandılar ilk önce, sonra tekrar daha yükseğe hopladılar...

İskelede, yalnız, bazı kahveler açıldı. Çay içiyorlardı ilk vapurla işlerine gidecek vatandaşlar. Önlerinde, yağlanmış gazete parçaları vardı, içlerinde boğaçalar. Keşke bir tadımlık isteseydim Akbaba. Onca camma istedi ki, her hangi bir yerim şişe şaşmam!...

Önde, iskelenin iki denizi uzanıyordu, ikisi de sâkin... Halbuki, birinden biri, rüzgâra göre dalgaldır, gündüzleyin!... Kavrık bir çocuk, bir peksimet, börek v.s... arabası sürüyordu, camlı... Gazeteler henüz yetişmemişti, kıskırtıcılık saçmağa...

Bir köylü, Demirel'in arabası önünde yattı. — Gazeteler —

İnönü — Yatırım dediğiniz bu galiba?!

Ve ben gene filmcileri düşünüyordum ve üzüliyordum onlar için, «görmediler bunları» diye... «Gene film yapacaklar, gene para kıracaklar, ama keşke görselerdi» diye...

Sonra, o eski prensleri hatırlıyorum birdenbire denizin aynasında... Gözleri oyulmak için, bu cennete getirilen getirilene... Bizim şükür oyulacak tarafımız kalmadı, çünkü plânlama falan şaşırır da, pilot bölgemizi orada bulur! Ya!...

İşte filmcilik üzre bunları düşün-düm!...

BEKO TATİLDE (UFAKLIKLARA)

Daha hayattayken Yusuf Ziya Ortaç, «Beko»'yu ortalarına salmıştı. Beko, binbir bâdirenden sonra sınıfı geçti ve şimcik Büyükada'da tatilini yapıyor. Pek tatil değil, çünkü, doğa ananın kucağında geçirmiş ol-

duğu seneleri telâfiye çalışıyor. Beşe geçti. Beşi bu yaz hazırlayacak. Sonbaharda sınav... E, bıyıkları terlemeğe başladı Beko'nun. Oğlu yerinde ufaklıklarla dirsek dirseğe yaşıyamaz ki artık. Hep yüzüne bakınca hatırıma, tavşan ana gelir:

«Yedinizi yedirdim»

«Bıyığınızı bitirdim»

«Hadi batıra...» diye...

Ben de Beko'ya yakında bunları söyleyeceğim. İçim azıcık sızlıyor!...

Beko yüzmesini öğrendi. «Marmara'yı üç kulaçta geçerim» iddiasında: İyi politikacı olacak inşallah... Vaadi bol, palavrası ve fiyakası yerinde...

Biz ne üç kulaçta geçilen Marmaralar gördük: Di'mi Başbakanım?...

Önce şortla gezmek namusuna dokunuyordu, artık dokunmuyor...

Her bir kalkınması yerinde Be-

ko'nun. Yalnız çalışma kalkınması azıcık yavaştan gidiyor...

Geçen gün kendisini azarlıyordum, «Ne bu halin» diye. Her azar fıskırmasında ense kökünü göğsüne azıcık daha sarkıtiyordu... Birden kızdım:

— «Suçunu itaatla örtmenden artık bıktım Beko» dedim, «bırak bu komediye!»

Başını doğrulttu:

— «Komedi değil ablaaa» dedi. Abla'yı dolu dolu söylüyor Beko, câzibesinin farkında:

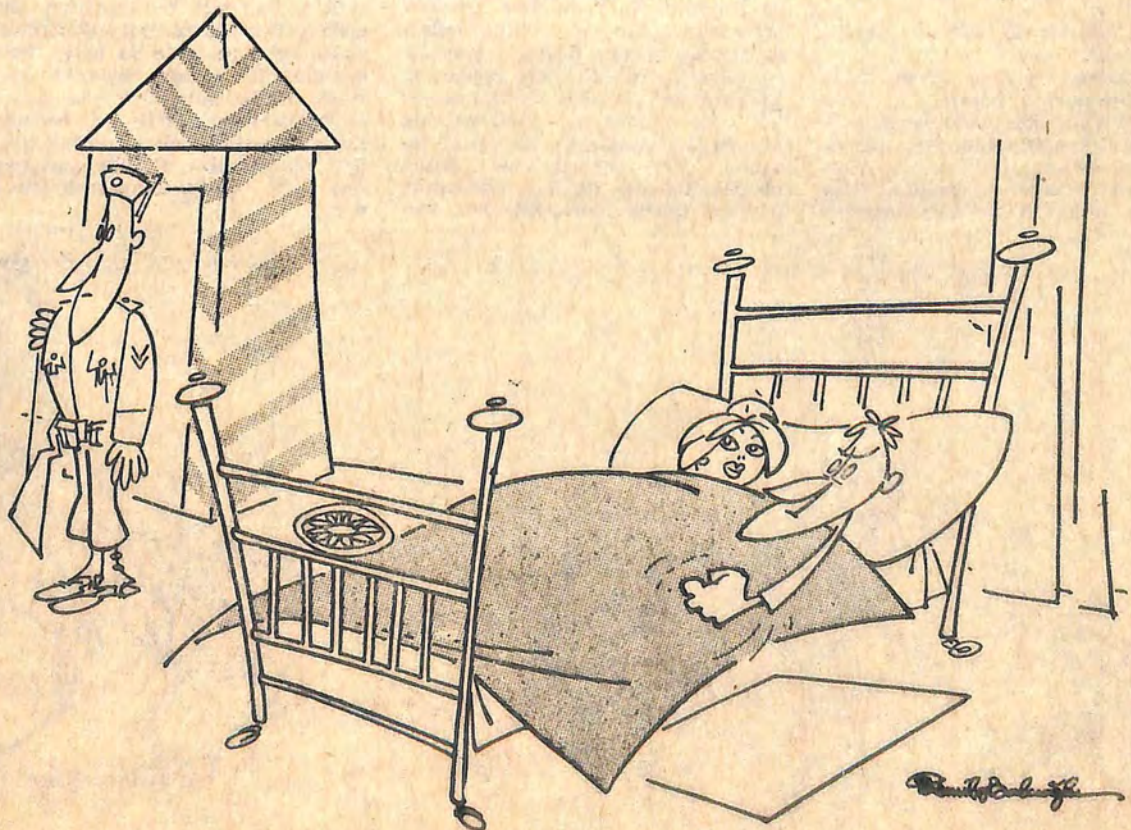
— «Ya ne?» dedim hışımla...

— «Âdet» diye cevap verdi...

Komedi değilmiş, âdetmiş, büyüğünün önünde azar yerken baş eğmesi... Ah Beko ah, geleneklerin nöbetçisi bir sen kaldın, bir sen!...

Nimet ARZIK

Hafif ceza yiyenler evinde hapis yatacak. — Gazeteler —

Yazısız

KÜRSÜDEKİ eşek:
— Sevgili eşek kardeşlerim, di-
ye kısa kısa anırdı. Öteki e-
şekler seslerini kesip, kulaklarını
diktiler.

Sur dışında toplanmışlardı. Tüy-
leri kırlanmış, kulakları sarkmış,
gözlerinde yaş damlacıkları titreyen
ihtiyar eşek, soydaşlarının acınacak
haline şöyle bir baktıktan sonra, ko-
nuşmasına devam etti:

— Huzurlarınızda büyük kongre-
mizi açarken, insanların sofralarına
sunulmak üzere eşek kasaplarının
ellerinde can veren aziz soydaşları-
mız için bir dakikalık saygı duru-
şunda bulunulmasını teklif ederken,
sözü diğer konuşmacı arkadaşlarıma
bırakırım.

Ortalığı saran bir dakikalık derin
sessizlikten sonra kürsüye çıkan de-
legenin:

— Hepinizi içten gelen en samimi
eşekçe duygularla selamlarım aziz
arkadaşlarım, diye söze başlaması,
eşeklerden bir kısmının çılgınca al-
kıışlamasına, bir kısmının da uzun
protesto anırmalarına sebep oldu.

Nalı yeni takılmış ön ayağını, kür-
sü olarak kullanılan taşa bir kaç ke-
re vuran delege, ortalığı yatıştırdık-
tan sonra:

— Rica ederim sâkin olunuz, de-
di. Asıl ırkıma yakışacak sessizlik-
teki kongremizi, insanoğullarının
kavgalı gürültülü, coplu, polisli top-
lantılarına çevirmek ne eşekliğe, ne
de eşekliğin emrettiği hak eşitliğine
şığar.

Bir kaç eşeğin bulundukları yer-
den:

— Bizi baskı altına alıp, dilediğin
gibi bir kongre yapmak istiyorsun.
diye anırışlarını da susturan kürsü-
deki:

— Yanılıyorsunuz, diye cevap ver-
di. Çok iyi bilirsiniz ki, biz eşekler
ırk olarak da, fert olarak da dünya
kurulduğundan beri insanların bas-
kısı altında yaşamış, fakat hiçbir
canlıyı baskımız altında tutmamışız-
dır. Kimseye semer mi vermişüz? Sömür-
geler mi kurmuşuz? İnsanla-
rın ihtiyacı olan maddeleri ellerin-
den alıp, kendimiz mi yemişiz? İn-
sanca bir davranışı bana yakıştı-
rmakla, eşeklik şerefimi lekelemeye
çalışan arkadaşlara teessüf ederim.

Bu konuşma karşı tarafı sustur-
muş, konuşmacıyı tutan tarafı coş-
turmuştu. Taraftarların:

— Allah seni başımızdan ayırma-
sın, diye anırmaları, kulakları tır-
malyordu.

Taraftarlarını da susturan delege,
devam etti:

— Dâvâmız sen-ben dâvâsı de-
ğildir kardeşlerim. İçimizdeki insan-
laşmaya yüz tutan eşek soydaşları-
mızı, bu büyük tehlikeden kurtar-
mak dâvâsıdır. Hep birden düşü-
nüp, fikirlerimizi bileirelim. Eğer
en kısa zamanda bir çare bulamaz-

Büyük kongre

VEDAT SAYGEL

sak asil ırkımız iyice karışacak, yer
yüzündeki eşeklerle insanları birbi-
rinden ayırmak, günün birinde im-
kânsız olacaktır!

Teklif alkışlarla kabul edildi. De-
legeler, başkanlık divanına konu
hakkındaki fikirlerini açıklamaya
başladılar. Biri:

— Az önceki konuşmacı arkadaşı-
mızın söylediklerinin ihbar kabul e-
dilerken, içimizdeki insanlaşmaya
başlayan eşeklerin ayıklanmasını
kongreden rica ediyorum, dedi.

Buna bir başkası itiraz etti:
— Eşek ne kadar insanlaşsa, yine
de eşekliğinden pek bir şey kaybet-
mez. Biz onları bırakıp, eşekleşen
insanları tesbit etmeye bakalım.

Fikir pek beğenildi. Hep bir ağız-
dan bağıştı delegeler:

— Evet, insanların eşekleşenlerini
bulup çıkarmalıyız!

— Doğru... Eşekleşen insan kadar
tehlikeli bir yaratık düşünülemez.
İşe onlardan başlayalım!

Yeniden kürsüdeki delege söz al-
dı:

— Peki, diyelim ki eşekleşen in-
sanları bulup çıkardık. Ne yapaca-
ğız? Bir ülkemiz yok ki, sınır dışı
edelim. Bir ceza kanunumuz yok ki,
ağır ceza verelim. Sırtına semer vu-
ramayız, nal çakıp aramıza alama-
yız. Bunun bize ne yararı olabilir?

Söz isteyen yaşlı bir delege:
— Neden yararımız olmasın, dedi.
Pekâlâ olur. İnsanın eşekleşenini
tanıdık mı, hiç değilse ahlâkımızı
korumak için, yanına sokulmayıve-
ririz!

Konuşmaları dikkatle izleyen
kongre başkam:

— Mesele yanlış anlaşılmasın ar-
kadaşlar, dedi. Yapmamız gereken
insanların eşekleşenini bulup, onlar-
la ilğimizi kesmek değildir. İnsanla-
rın yönettiği bir dünyada yaşıyoruz.
Yeryüzünde, insanları eşekleşmemiş
bir ülke bulamayız. Koskoca bir
toplumda eşekleşmiş üç beş in-
sanın, biz eşeklere bir zararı
olamaz. Üstünde titizlikle durmamız
gereken husus, bulunduğumuz yer-

deki insan çoğunluğunun durumu-
dur. Çoğunluğun eşekleşmesi, bizim
eşekliğimizin sonudur ki, o zaman
da başımızı alıp, eşeksiz bir ülke a-
ramaktan başka çaremiz kalmaz!

Delegelerden biri:

— Eğer kararımız bu ise, şimdi-
den yola çıkmamız gerekir, dedi.

Başkan sordu:

— Neden?

— Bunca yıl bu şehirde karşıla-
ştıklarımın içinde, insan olanına pek
rastlayamadım da...

Başka bir delege, oturduğu yerden
bağırdı:

— Evet evet, en iyisi hemen yola
çıkalım!

Daha bir başkası fırladı ayağa:

— İnsan nerde birader? Hem ga-
liba dünyanın hiçbir yerinde de yok!
Eşekler dururken, insan insanı kır-
baçlar mı? Karşımızdaki karakolda
sabahlara kadar adam dövüyorlar,
küfür ediyorlar da, kimse sesini çı-
kartmıyor!

Söz isteyen bir delege:

— Arkadaşım haklı, dedi. İçlerin-
de en insanın benim sahibim ol-
duğunu sanırdım. Onun da kokusu
çıktı. Herif sütçülük yapıyor. Ya-
par a... Sabah karanlığında atlar
sırtına, mandraya gideriz. Geçen
sabah yine aynı saatte yola düşüp,
süt güğümlerini doldurarak eve dön-
dük. Çekti makinesini karısına, baş-
ladı süütün yağını, kaymağını çıkart-
maya... O işini yapıyor, ben de yü-
kümün indirilmesinden istifade, yer-
deki döküntü samanlarla karnımı
doyuruyordum. Ne yaptı biliyor mu-
sunuz? Eşekliğin adımı kırletmeye
dilim varmıyor, insanoğlu insan, ah-
lâksız herif gerçi hep öyle yapar;
süütün toptan yüz on kuruştan alır,
evde yağını, kaymağını çıkarttıktan
sonra iki teneke de su katıp, beledi-
yenin gözü önünde mahalle arala-
rında «Halis süt» diye yüz seksen
kuruştan satar! Halk da, belediye
de halis süütün tadını unuttukların-
dan olacak birazcık süt karıştırıl-
mış suyu, gidasız kalmamak için iç-
er!

Neyse bu, insanların kendi mese-
leleri... Biz, konumuza dönelim. Ot-
larken otlarken susadım. Her gün
su içtiğim kovama sokuldum. Yeni
doldurulmuştu. Sonuna kadar içtim.
Sen misin içen? Su sırgını kavrada-
ğı gibi, sırtıma bir indirış indirdi,
neye uğradığımı şaşırdım! Gözleri
kararmış hem vuruyor, hem de, «U-
lan meret hayvan, su içmek için su-
ların kesildiği günü mü buldun? Ben
şimdi sütü neyle çoğaltırım?» diye
avaz avaz bağıryordu!

Delegeler:

— Eee, diye sordular. Zararını ka-
patmak için sonra ne yaptı?

— Hiç. Ne yapacak, zararını ka-
patmak için ondan sonraki günler,
suyu bir misli daha fazla kattı!

Başkan:

— Belki haklısınız ama, anlatılan
iki olay yüzünden bütün toplumu
suçlayamayız, dedi. İsabetli bir ka-
rar almak için, sağlam deliller bul-
mak zorundayız!

Delegeler bir ağızdan cevap verdi-
ler:

— Toplum içindeki fikir ayrılık-
larını insanların nasıl karşıladıkları,
birbirlerine nasıl davrandıkları,
fikre fikirle değil, küfürle cevap
verdikleri, haydi bütün bunlar bir
yana, milyonlar harcanarak meyda-
na getirilen yeraltı geçitlerini dahi
kullanmıyarak, bir eşek inatçılığı i-
le trafiği alt üst etmeleri de, büyük
kongremizin karara varmasını ko-
laylaştırmaz mı acaba?

Kısa bir aradan sonra karar veril-
di, kongre başkanı oturumu dağıtır-
ken:

— Sadece yaya geçitleri konusunu
dikkate alan kongremiz, eşekleşen
insanların çoğunlukta olduğu bir
ülkede, gerçek eşeklere yer kalma-
dığna karar verdi! diye sonucu de-
legelere bildirdi!

Vedat SAYGEL

✱

Toptan kurtuluş

Türkiye Odalar ve Borsalar
Birliği sözcüsü açıklıyor:
«Türk parasının değeri, ihra-
catın artmasıyla kurtulur!»

İhraç edildiği İtalya'dan ge-
ri çevrilen 500 ton karışık yağ
meselesinin patlak vermesin-
den sonra söyleniyor bu söz-
ler.

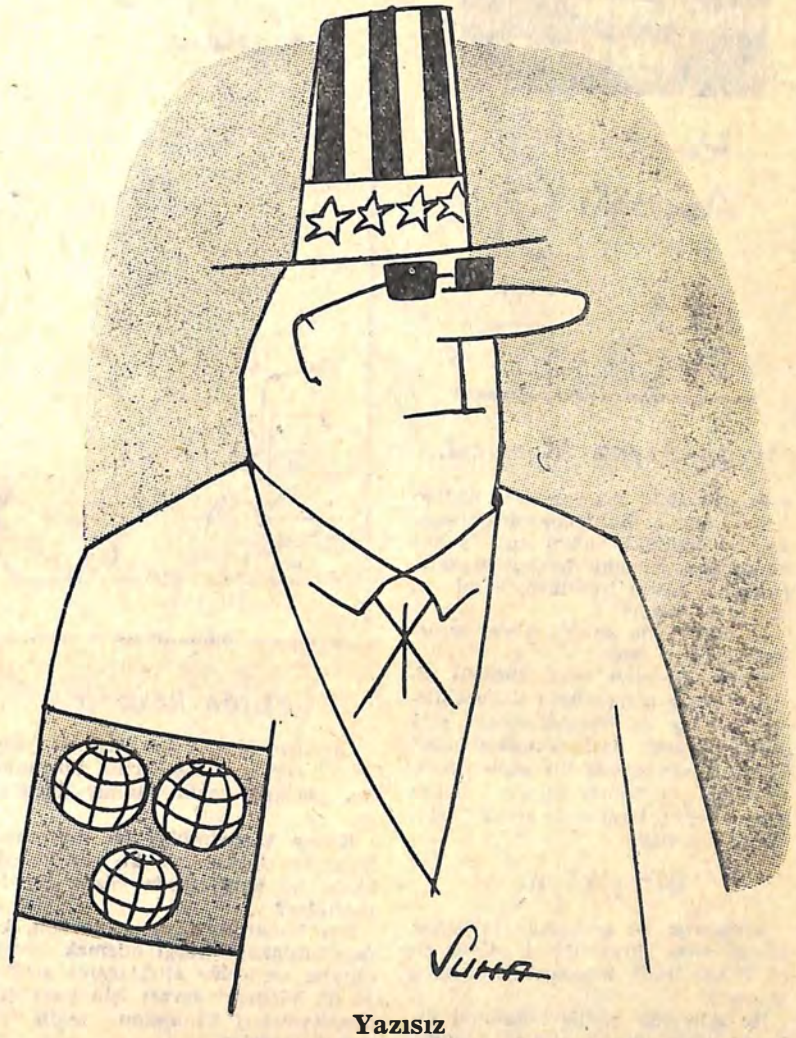
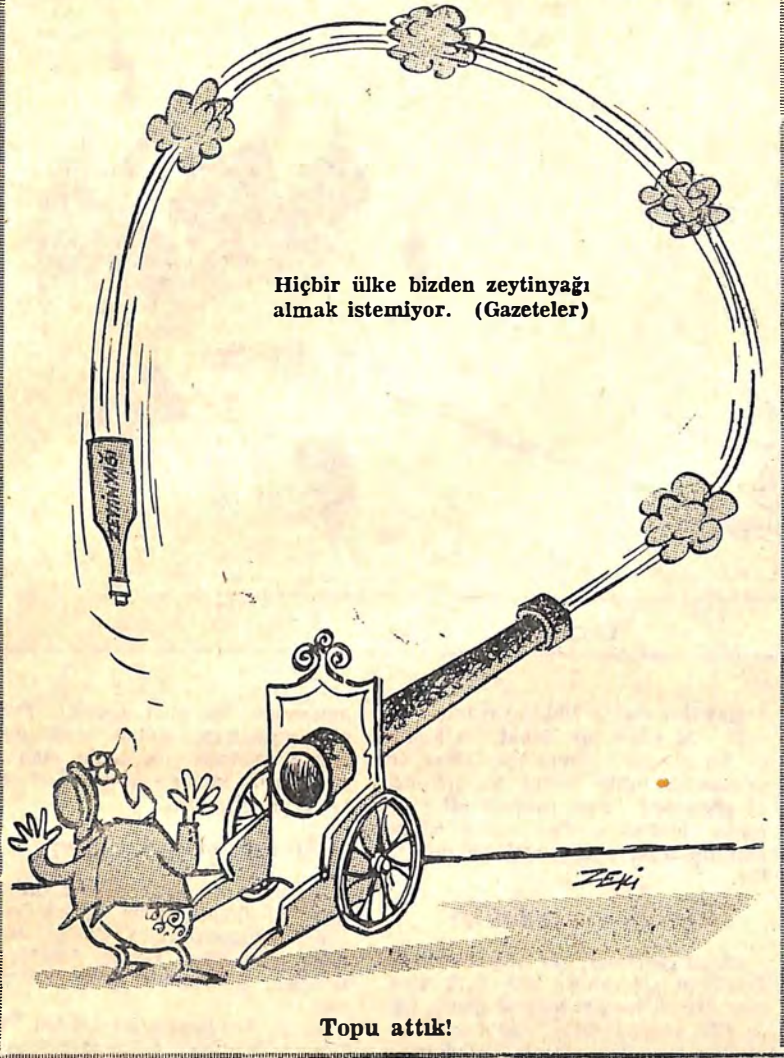
Hani bu türlü ihracatlar de-
vam ederse, Türk parasının
değeri dış piyasada ne olur
bilmeyiz ama, her halde Tür-
kiye, ihracat derdinden toptan
kurtulur!

Futbola vedâ jübilesi..

Ucuzluğa vedâ jübilesi!..

Yazısız

YEDİ

PAZARTESİ

Hangisi daha garip?

Dünyanın En Garip Olayları isimli kitaptan aldığımız şu küçük gariplikle haftamıza başlayalım:

«— Yıkılmadan yap!— sloganını benimseyen Türkistanlılar, evlerini temel vazifesi gören yaylar üzerine kurmaya başlamışlardır. Bu yaylı evlerin, yer sarsıntılarına karşı daha dayanıklı oldukları ileri sürülmektedir. Deprem sırasında ev sallanmakta, fakat yıkılmamaktadır.»

Adamların tutumu garip de olsa, bizimkinden pek farklı sayılmaz.

Onların evleri depremde yalandığı halde yıkılmamaktadır; bizde evler yaylandı mı, tozu bile kalmamaktadır!

Onların sloganı, «Yıkılmadan yap»; bizimkisi, «Yıkıldıkça yap!»

Sloganlar arasındaki farka bakıp da, «Niçin?» demeyin artık. Olsa olsa Türkistanlılar gibi kitaplara geçip, dünyanın hâlimize gülmesini önlemek için!

SALI

Rakamlar konuşuyor!

Yetkili kaynaklar açıklıyor: «İki yılda kaybettiğimiz vatandaş sayısı, 1.713'tür!»

Bir cemiyet açıklıyor: «Bir yılda kaybettiğimiz vatandaş sayısı, 3.117'dir!»

Bu ölümün neredine gelinece: Efendim, 1.713 olanı deprem felâketinden; 3.117 olanı ise trafik rezaletinden!...

ÇARŞAMBA

Olacak ama...

Alova Sulama Tesislerinin temel atma töreninde konuşan Demirel, köylülere, «Birkaç yıla kadar buzdolabınız da, çamaşır makineniz de olacak» demiş.

Bu duaya biz de gönül dolu su bir «Âmin» çekelim. Demek köylü efendilerimizin yakın bir gelecekte çamaşır makineleri de olacak!

Beyler, sorması ayıp ama, acaba köylü vatandaşlarımız bu makinelerde nelerini yıkayacak?

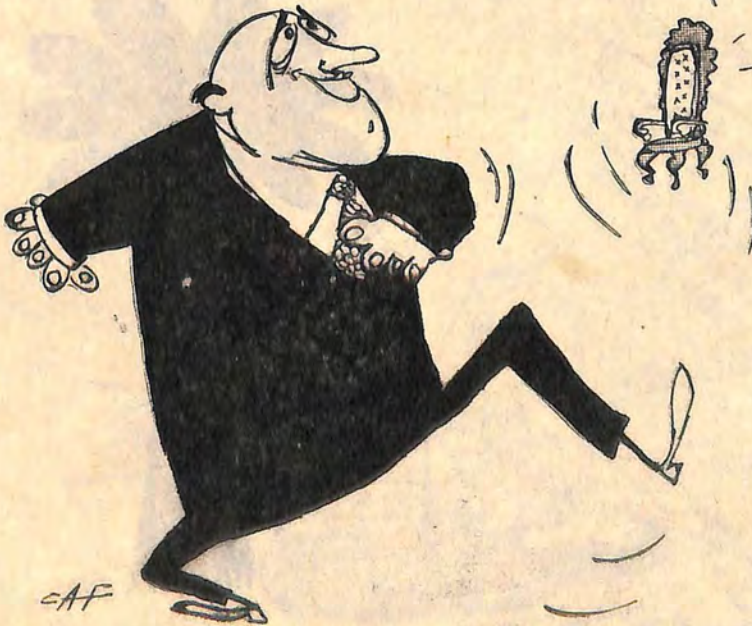
PERŞEMBE

Moda dünyası

«Arap Dışişleri Bakanları Konferansı, sonuçsuz bitti.»
«U-Thant'ın barış çağrısı sonuç vermedi.»

«Bütün uğraşmalara rağmen Amerika'daki ırk kavgalarının sonu gelmedi.»

Eee, günümüzde dünya giyim modasının adı «Uçsuz», dünya barışı için harcanan gayretler «Sonuçsuz.» Ucu, sonu olmayan bu yeryüzünde de, bir takım kaprisler uğruna kimi ölüyor suçsuz, kimi yaşıyor pabuçsuz!

Demirel maçlara gidecek. — Gazeteler — Seçimlere antrenman!...

GÜN

CUMA

Belediye bütçesi

Haberi okurken insan gözlerine inanmıyor: «İstanbul'un çöpleri 583.560 liraya satıldı.»

Şimdiye kadar şehirdeki çöplere neden kimsenin el sürmediği anlaşıldı değil mi? Meğer çöp değil, servetmiş mübarek!

Eloğlu 583.560 liralık çöpu kaldırsın da, İstanbul Belediyesini soyup don-gömlek bıraktı diye hapislere mi atılsın?

CUMARTESİ

Yanlışlık var

34 yaşındaki İranlı bir kadın, kadın üstünlüğünü ispat etmek için Londra'ya kadar yürüyecekmiş.

Haydi hayırlısı... Başı sıkıştıkça yayan yapıldak Ankara yoluna düşenlerimizden özendi zaar. Londra'ya varır mı, varamaz mı bilmeyiz ama, kadının üstünlüğünü, erkeklere kabul ettirebileceğini ummayız.

Zira yürümek kadın üstünlüğünden değil, ancak taban üstünlüğünden ileri gelir.

PAZAR

Umurunda mı?

Demirel konuşurken, sekiz yankesici dinleyenleri çarpmış!

Dünyadır bu, her şey olur. Kimi aşkla hizmet eder, kimi kendine hizmet eden aşkla dinlemeye gider, kimi de fırsat bu fırsat deyip, daha büyük bir aşkla dünyalığını temin eder!

İNGİLTERE NOTLARI

Reşit Aşçıoğlu

Siyah-Beyaz Meselesi..

Amerikadaki ırk meselesi hâdiseleri üzerine bizim dertlerimizin sayısını az bulduklarından mı, yoksa kendi başlarındaki dertler başkalarında da olsun içgüdüleriyle mi ne, soranlar oluyor:

— Türkiye'de siyah - beyaz meselesi var mı? diye...

Hayır diyorum ama, bizdeki siyah - beyaz meselesinin doğurabileceği tehlike de küçümsececek gibi değil doğrusu... Halkın mukadderatı üzerinde söz sahibi bir sürü insan, menfaat projektörü altında, halka siyah beyaz, beyazı da siyah gösterip duruyorlar.

Bir şikâyet

Avrupa'da iyi arabalar, iyi yollar insanı zorla süratle dâvet ediyor gibi. Fakat trafik kazaları da gittikçe artıyor.

Bu sebepten İngiliz hükûmeti yakında süratli tahdit etmeyi düşünüyor. Azami sürat saatte 90 km. yi geçmeyecek.

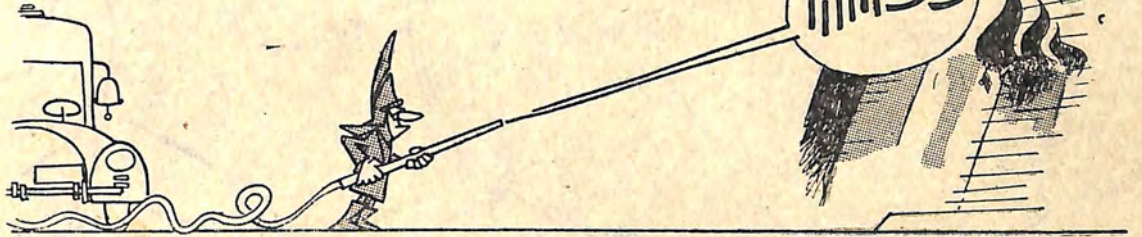
Buna itiraz eden edene... Otomobilli arkadaşlarımdan biri geçen gün bana:

— Yahu bu karar, Hindistan hükûmetinin aldığı karardan farksız, dedi.

Ne gibi diye sorunca:

— Öyle ya, biri «Hayatta 3'ten fazla çocuk yapılmıyacak» diye adam kısırlaştırıyor, öteki de «Saatte 90 km. den fazla sürat yapılmıyacak» diye zorla otomobillerimizi kısırlaştırıyor, demez mi?

Bemilî Bulunmuş

Yazısız

Çalışan kazanır

Görülen hizmet karşılığında yüzde 10 servis parası artık dünyanın her yerinde kabul edilmiş durumda.

Kuzey Vietnamlılar bu dünyanın insanları değil mi ki, gördükleri hizmetler karşılığında yüzde 10 almışlar?

İşte buyurun, Başkan Johnson, Amerikalıların, vergi ödemek üzere ellerini ceplerine attıklarında yüzde 10 da Vietnam savaşı için para çıkarırmaları kanununu teklif etmiş Kongre'ye...

Hak yerini bulmalı

Son depremler dolayısıyla gerek evlerin yapısı, gerekse kurtarma işleri bakımından düşünülmüş olması gereken birçok noktalarda İmar ve İskân Bakanına çatanlar var gazetelerimizde yayınlanan açık mektuplarda.

Haklılar tabii söylediklerinde... Benim, bu konuda yazılmış mektuplara muhteviyat bakımından bir itirazım yok da, mektup sahiplerinin «İmar ve İskân Bakanı» diye hitap

etmelerini doğru bulmuyorum.

25 - 30 yıllık bir ihmal söz konusu bu alanda... Onun için İmar ve İskân Bakanlığı koltuğuna gelmişini geçmişini hedef tutarak «Hepicinizize birden...» diye hitap edilse mektuplarda, hak yerini bulmuş olur.

Sükûnet tedavisi

Bizim gazeteler, her nedense, Prof. Gökay'ın sözlerine çok tutkunlar. Son olarak yaptığı konuşmasına, tıpkı Çin gazetelerinin Mao'nun sözlerinden pasajlar alarak zikretmek zorunda olmaları gibi, bizim gazeteler de konuşmasından ayrı ayrı pasajlar seçerek sütunlarında geniş yer vermişler.

Bu pasajlardan birine göre de «Gürültü cinsel gücümüzü azaltıyor» muş.

Ben denize nereden olursa olsun girerim, yeter ki deniz olsun der gibi politika denizine, ayırım yapmadan, her çeşit sahil deniz dalmış olan Prof. Gökay'ın sözlerinde doğruluk payı var mı diye insan şüpheye düşebilir. Fakat, bu gürültü ve cinsel güç konusunda söylediklerine şu

bakımdan inanmak gerek... Doğru olmasaydı Prof. Gökay bizim memlekete nazaran çok sakin olan Avrupa'ya bu kadar sık «sükûnet tedavisi» ne gelmezdi.

İAğır gelen dolma!

İngiltere ile Fransa yıllardır naz niyaz yüzünden Manş Denizinde bir tünel yapamazlarken, Castro, Karayipler denizinde Güney Amerika'ya gizliden gizliye bir tünel kuruyormuş.

Tabii, kurulması düşünülen Manş Denizi gibi turist falan taşıyacak değil ya Castro tüneli!... Onunki gerilacı gidiş-gelişine yarayacak.

Bu gidiş-gelişin neticesi de görülmeğe başladı. Güney Amerika ülkelerinden 4 - 5'inde olup biten gerillacı mücadelelerini gazetelerde okuyorsunuzdur. Castro'nun niyeti Güney Amerika'da bir iki Vietnam daha yaratabilmekmiş.

De Gaulle'in Kanada'da Amerika'yı kızdırmak için «Yaşasın Hür Kelebek» diye bağırması gibi Castro da «Yaşasın Hür Güney Amerika» diye Amerika'yı kızdıracak bir şekilde bağırma istiyordur ama, Washington'dan yüzüne doğru uzanmış çok yakın bir el gibi duran Florida'da bir kamudama oluverir mi diye korkuyor.

Güney Amerika'daki gerillacıların hayatıyla ilgili bir röportaj gördüm.

Adam oturmuş evinin arka bahçesine, yaprak sarması gibi bir şeyler dolduruyor... Meğer dolma doldurmuyor, mermi kovanına barut dolduruyormuş.

Evde yapılmış mermiler ucuza mal oluyormuş!

Biliyor musunuz eskiden buralara, bu güzelim güney ülkelerine dolar ezmeğe gelen ve «Ooo, siz ne güzel pirinç dolması yapıyorsunuz, biz yapamıyoruz» diye dünya nimetlerini arttırmaya çalışan Amerikalı için şimdi bu yeni tip dolmalar her halde biraz ağır geliyordu.

Uçaktaki Film

Bir karikatür gördüm...

Uçak denize düşmüş. Herkes kurtulmuş, sallara binilmiş, yalnız bir kişi, bütün çağrılara rağmen uçaktan çıkmıyor.

Hostes nihayet ikna edici sözleri söylüyor:

— Gel, gel; filmin sonunu ben sana söylerim.

Müşteri celbi için uçaklarında film oynatan büyük havayolları uçaklarında uçmayan sakin, bizden hatırlatması!

Reşit AŞÇIOĞLU

Yazısız

Sana Ne?

Gel güzelim, miniğim
Karşında bir yeniğim
Aşkta henüz yeniyim
Yaşım kırkmuş sana ne...

İnan benim sözüme
Giriverdin gözüme
Bakma öyle yüzüme
Yaşım kırkmuş sana ne...

Malûm, gönül kocamaz
Gülme öyle işvebaz
Menzil yakın, vakit az
Yaşım kırkmuş sana ne...

Bir deryâdil yazarım
Hem yazar hem bozarım
Yaşlı dersin kızarım
Yaşım kırkmuş sana ne!...

Siyami ÖZEL

— İkimizi birden yüzdürebilir misiniz?..
— Ben sizi yüzdürürüm ama, siz beni batırırsınız!

Çocuk

Şarkılar

Azılı zampara kahvede anlatıyor:
du:

Kadın saza benzer. Çalmasını bil-
meyenin elinde bozuk sesler çıkarır.
Gabilerden biri sordu:

— Peki ama, meşhur besteci Hacı
Ârif bey'in karısı, onu yüzüstü bira-
karak kaçmış. Buna ne dersin?

— Ne diyeceğim, her akşam aynı
şarkıları çalıyordu her halde!...

Beterin beteri!

Aynı masada yemek yiyorlardı.
Lâf evlilikten açılınca, biri içini çek-
ti:

— Neler çekiyorum bilsen, bir
genç kadınla evliyim. Mübarek her
gün hasta...

— Seninki felâket doğrusu, fakat
benimki daha beter, karım yaşlı ve
inadına hastalık nedir bilmez!

Akımlar

Genç bir denizci, dâvet edildiği bir
kızlarından birine uzun uzun dil döktü
la seyreden yaşlıca bir bayan o sırada

— Bakın üstad, dedi, şu ilerdeki
düşürmeye çalışıyor.

Eşref Şefik gülümsedi:

— Ben o kıza tamırım, ne dalgaya
tıya kürek çekiyor!...

İmza

Adı lâzım değil biri, Feridun Akkaya
— Yahu bugün küfür dolu imzası
ni bir türlü anlayamadım.

Feridun, sordu:

— Ne diyormuş bakalım?

— Ne demiyor ki... Aptal, manyak

Akkaya hemen yapıştırdı:

— Muhakkak seni tanıyan biri ola

Tercih

Aynanın karşısında saçlarını
kabartmakla uğraşan genç kız,
kendisini ziyarete gelen arkada-
şına:

— Haberin var mı? dedi. Sylvie
Vartan, otomobil yarışlarına me-
rak saran kocası Johnny Holly-
day'ın başına bir kaza gelecek
diye çok endişeliymiş.

Arkadaşı sordu:

— Peki niye mâni olmuyor-
mus?

— Nasıl mâni olsun kardeş?
Herif bu sefer de başka kadın-
larla ilgileniyor...

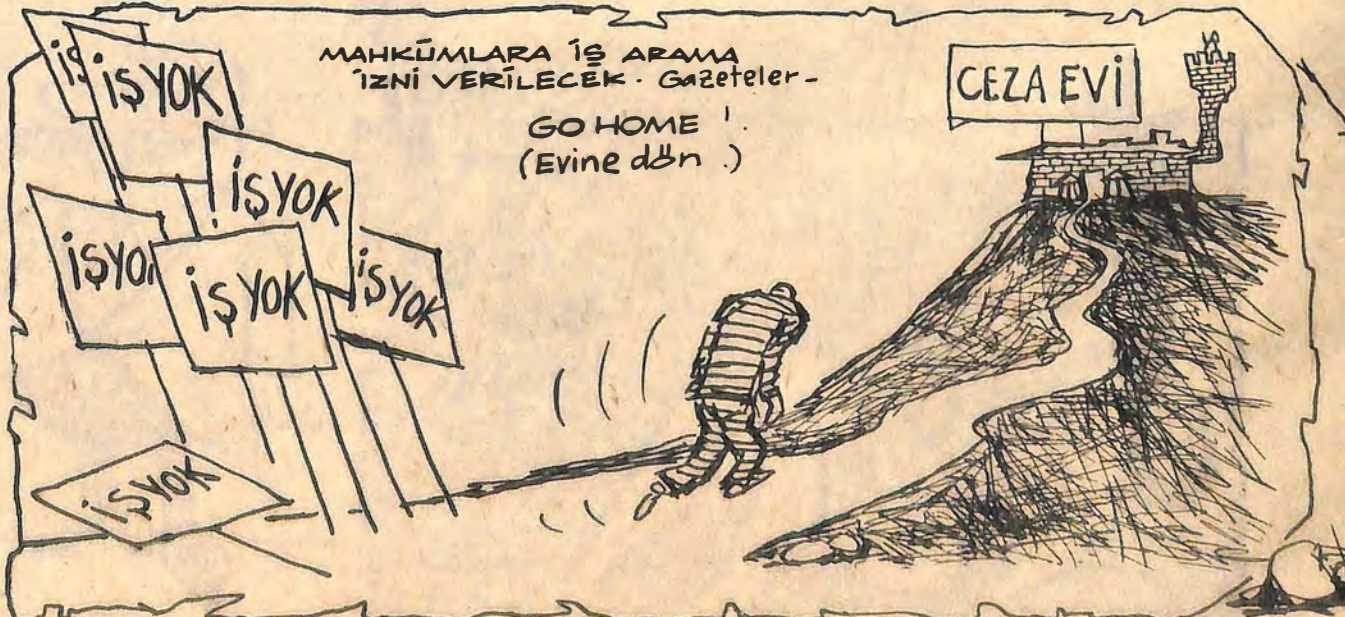
Plâjda...

Kumda, yanındaki gencin esne-
diğini gören genç kız:

— Ne o, dedi, uykun mu geldi?

Delikanlı, arzulu gözlerle, ya-
nında sere serpe uzanan genç kı-
zın dolgun göğsüne, mütenasip
vücuduna bakarak karşılık verdi:

— Evet, yatağı özledim!...

üz!...

ürek!

yl partide, sosyetenin tanınmış güzel
apıyordu. Bunları biraz geride merak-
yelen Eşref Şefik'in kolunu tuttu:
karşısında duran sarışın kıza dalgaya

anafora gelir... Zavallı delikanlı akın-

ktup

rt yandı:
it mektubu aldım, kimin gönderdiği-

eşek...

Ne yapsın?

Metresini, kendi yatağında yaban-
cı biriyle yakalayan adam kızgın
kızgın haykırdı:

— Benim evimde, benim yatağım-
da, benim metresimle ha?...
Öteki hiç istifini bozmadı:

— Ne yapayım, bizim eve gidelim
diye o kadar söyledim, razı olmadı!..

Bir şey mi?

İki kafadar arasında:

— Yahu şu genç kadını görüyor
musun?... Çocukken evlerine gider-
dim de gelip kucağıma otururdu!

— Aman kardeşim, senin söyle-
diğin eski lâf... Ben, gösterdiğin ka-
dının evine daha dün gece gittim,
gelip gene kucağıma oturdu!

Bana Ne?

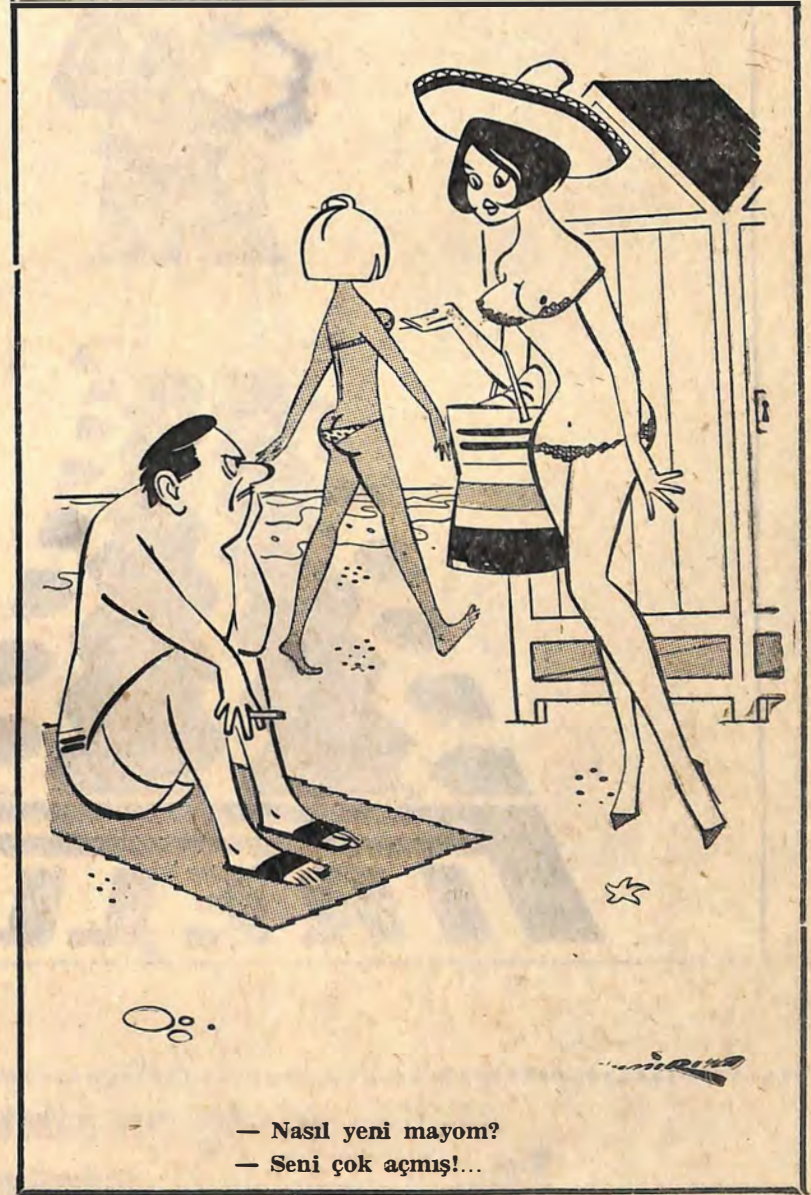
Güzelmişsin, hoşmuşsun
Ben evliyim, bana ne...
Sevdalara koşmuşsun
Ben evliyim bana ne...

Kendimdir bu hitap
Ne din kaldı, ne kitap
Der ki çapkın: «Son etap?»
Ben evliyim bana ne...

Yrimisinde bir peri
Oynar durur her yeri
Derim: «Behey serseri
Ben evliyim bana ne...»

Kandırmaktır maksadı
Pek nefismiş hem tadı
N'idem, işler aksadı
Ben evliyim bana ne...

Siyami ÖZEL

— Nasıl yeni mayom?
— Seni çok açmış!...

İSTANBULDA BEZ İLÂN
ASMAK YASAKLANDI .

İŞ BU KARİKATÜR
İLÂN DEĞİLDİR!..

Açık denizde

Sandalla denizde biraz açıldık-
tan sonra, genç kız delikanlıya
seslendi:

— Orhan, gözlerini yum, ma-
yomu giyiyorum.
— Peki, yumdum!..
— Katiyen görmüyorsun değil
mi?
— Hayır, görmüyorum... Yal-
nız dikkat et acele ile mayonu
ters giyiyorsun!...

Napoleon

Tımarhane müdürü, kendisini
Napoleon sanan deliye sordu:
— Nasılsın Napoleon hazretle-
ri?

Deli bozulur gibi oldu:
— Teessüf ederim doktor bey,
ben Hasan Tek'ip Napoleon de-
ğilim.

— Bravo... Demek iyileştin!..
Söyle şimdi bir isteğin var mı?...
— Beni Elbe adasına gönderin,
buranın havası yaramadı bana!..

(Ak. : 125)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mızah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-

lığı 25 lira. Yabancı memleket-

lere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira.

Uçak masrafı ayrıca alınır.

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FIATI : Kapak içi, san-

timi 25 lira, iç sayfalar 40

liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiati : 100 kuruştur.

(Ak. : 137)

Reklâmınızı gazete ve dergilerle
değerlendirin!

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

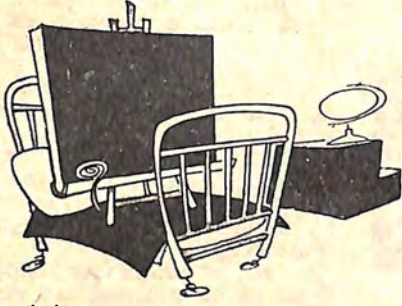
GENEL MÜDÜRLÜK:

Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 -İstanbul

Telefon : 276600 - 276601

Telgraf adresi : **BASIN KURUMU**

(Basın : 19918 — 122)

Aşk Dersleri

Semsi BELLİ

Norveçlilerle yemek yiyiniz... Türklerle... Şey... İpleriniz biraz sağlam-sa... Canbazlık yapınız, canbazlık!...

EK BİLGİLER:

Aşkın ek bilgisi, tek bilgisi olmaz. Olmaz ama, neylersiniz ki bin say-falık bilgileri bir tek yazıda krista-lize etmek zorunluğu, nefesimizi kı-sıyor dersin sonuna doğru.

Mavi gözlüler —eğer sarışınsa— vücudunuzu emanet ediniz; paranızı ve sırlarınızı asla!

Siyah saçlı mavi gözlülere sırlarınızı ve vücudunuzu rahatlıkla emane-t edebilirsiniz. Paramızı ve serve-tinizi asla!

Koyu yeşil gözlüler —ister sarışın, ister kumral, ister esmer olsun— gö-zünüzü kırpmadan her şeyinizi e-manet edebilirsiniz. Kalbinizi asla!... (Çünkü bir daha geri alamazsınız da ondan!)

Siyah, elâ ve lâcivert gözlülere gelince... Onlar, nelerini emanet e-derlerse siz de çekinmeden aynı şey-leri onlara emanet edebilirsiniz.

Gri, sarı, bal rengi gözlülere so-yadınıza emanet etmeyin de neyinizi ederseniz edin.

DERS DIŞI ÇALIŞMALAR:

1 — Gelecek dersimize kadar çev-renizdeki dişilerin ve kişilerin bu-runlarını inceleyiniz. Ucu havaya kalkık, şumarık diş burnunun aşk yapma sanatındaki önemini bulup, açıklayınız.

2 — «Aşağıdan gelir eli develi — Kız gelin olalı burnun havah» tür-küstündeki havahı burun kavramı ne-yi anlatmak için kullanılmıştır? Çev-renizdeki kızların bugünkü burun-ları ile gelin olduktan sonraki bu-runları arasındaki değişikliği anla-mak için şimdiden milimetrik ve aş-kometrik çalışmalarınıza başlayınız.

3 — Portakal gibi etli dudaklar var ya... İşte o dudakların sevgisel frekansını kendi dudaklarınızın fre-kansı ile mukayese edip, elde etti-ğiniz sonucu görev defterinize yazı-nız.

Semsi BELLİ

DİŞİLER ve kişiler, aşko-politik ortamda fiziksel yapılarına göre çeşit çeşit özellikler taşırlar. Onlarla aynı heyecan paraleline girebilmek için bu özellikleri ayrı ayrı incelemek ve her özelliğe göre ayrı bir taktik kullanmak icap eder. Genellikle bu görev, yaşadığımız ça-ğın kuralları gereğince, dişilerden çok kişilere düşer.

Görevinizi rahatlıkla yapabilmeniz için gerekli bilgileri içinde toplayan dersin adı: TIPOLOJİ'dir.

Aşkotik tipler, üç kategoride top-lanır:

LEYLÂNİ TİP:

Leylâ ile Mecnun öyküsündeki Leylâ'ya özenen, aşkın plâtonik dü-zeyde kalmasını, ruhtan tene geçme-sini isteyen ve çoğunlukla bir «Mecnun» un özlemi içinde yaşayan dişiler, bu bölüme girer.

Elini tutarsınız, okşamak istersiniz:

«— Ben bildiğiniz kızlardan de-ğilim!... Lütfen... Lütfen...» nakaratı ile bir ahlâk ve fazilet heykeli ke-silirler. Yanlarında oturmanıza bile izin vermezler. İlle de karşıya, uza-ğa oturacaksınız ve parmaklarınızın ucuyla bile kendisine dokunmayaca-sınız. Çünkü efendim, yanına ka-dar sokulursanız, tertemiz aşkları kirlenivermiş birdenbire... Aşkın kirlenmiş, çamaşırın kirlenmişine benzemediği için tabii bu konuda çok büyük bir titizlik gösterirler.

Kendi ifadelerine göre maddeye önem vermezler. Mehtaplı bir gece-de yıldızlara karşı uzaktan uzağa bir aşk şiirini okumanızı yapmacık bir romantizm içinde dinlerler ve gûya mest olurlar. Maddeye önem vermeyen bu plâtonik tiplere plâtin bir yüzük hediye etmek isterseniz inanın ki reddetmezler. Yüzük her ne kadar maddeden ibaretse de o-nun mânevî değerinden söz açıp hemen parmaklarına takarlar. Ancak siz de gizli bir öpüşün mâ-nevî değerinden söz açmaya kalkış-sanız «Fırsatçı, egoist» damgasını o dakikada yiyiverirsiniz.

Leylânî tip, fıstıklı yeşil yalanlara, eflâtunumtrak vaidlere, üzerine ku-ru çiçekler yapıştırılmış mektupla-ra, arkasına beyitler konurulmuş hâtıra fotoğraflarına, esans damla-larını emmiş ipek mendillere bayılır... Eğer çok sabırlı, zamanı bol bir kişiyse, bulutlara kurduğunuz gökkuşağı rengindeki ipek bir sa-lıncakta tipinizi uzun süre (Ama çok uzun süre) sallayarak sonunda ya-tak odasında bütün yorgunluğunuzu unutabilirsiniz.

CEYLÂNİ TİP:

Hareketli, canlı, çevik, atak, se-vimli; atılma ve atlatma gücü faz-la, yakalanma ve kaçma hevesi eşit, sevilme hevesi hepsinden daha faz-la, yüzde 15 romantik, yüzde 15 plâ-tonik, yüzde 70 ekzotik bir tiptir.

Sevmekte de ustadırlar, sevimmek-te de... Karşılaştığınız andan, 1+1= eşittir 1 olacağınız zamana kadar si-zin heyecan dolu bir çöl avcılığına mecbur ederler... İyi de ederler... Canları sağ olsun... Çünkü zahmet-siz avcılıkta av etinin lezzetinin pek nefis olmadığını Ceylânî tipler çok iyi bilirler.

Oynak ve hareketli mizaçlarıyla si-zin şaşkına çevirirler ilk sıralarda. Kuzu kuzu arzulanışlarla gözlerini-

Tipoloji

✱

zin içine bakıp sizden aşk bekledik-leri en kritik anlarda, birdenbire öyle bir sıçrayışla kaçarlar ki hayretler içinde kalırsınız... Ama çekirge misali... Bir sıçır... İki sıçır... Si-zin yeteri kadar —ya da en az kendi-si kadar— canlı ve oynak bir hale getirdiğine emin olunca pek şirin bir tevekkülle kollarınızın arasına teslim oluverir.

En güçlü, en etkili sevgililer Cey-lânî tipler arasından çıkar. Aşkları da, vefâ duyguları da uzun ömürlü-dür. Aşk yapma sanatı yönünden «Leylânî» tiplere göre daha usta, «Küheylânî» tiplere göre biraz ace-midirler.

KÜHEYLÂNİ TİP:

İster henüz binime gelmiş tay, ister dalap kısırak olsun, küheylânî tip, her fırsatta kişneyen ve şahlana çok rüzgârlı bir tiptir.

Kalçalarını savura savura, yelele-rini devire devire, bastığı yeri titrete titrete, öyle alımlı, öyle çalımı bir yürüyüşü vardır ki... Breh breh breh... Zaptedebilen süvariye aşkol-sun!

Liz Taylor'dan Kleopatra'ya kadar, Mendy'den Katerina'ya kadar gel-miş geçmiş ne kadar seks bombası varsa hepsi «Küheylânî» tip bölü-müne girer.

Her babayiğit, süvari olamaz on-lar için. Çok tecrübeli, çok usta, çok bilmiş kişilerden gayrisına itibar et-mezler. Küheylânî tip, her zaman

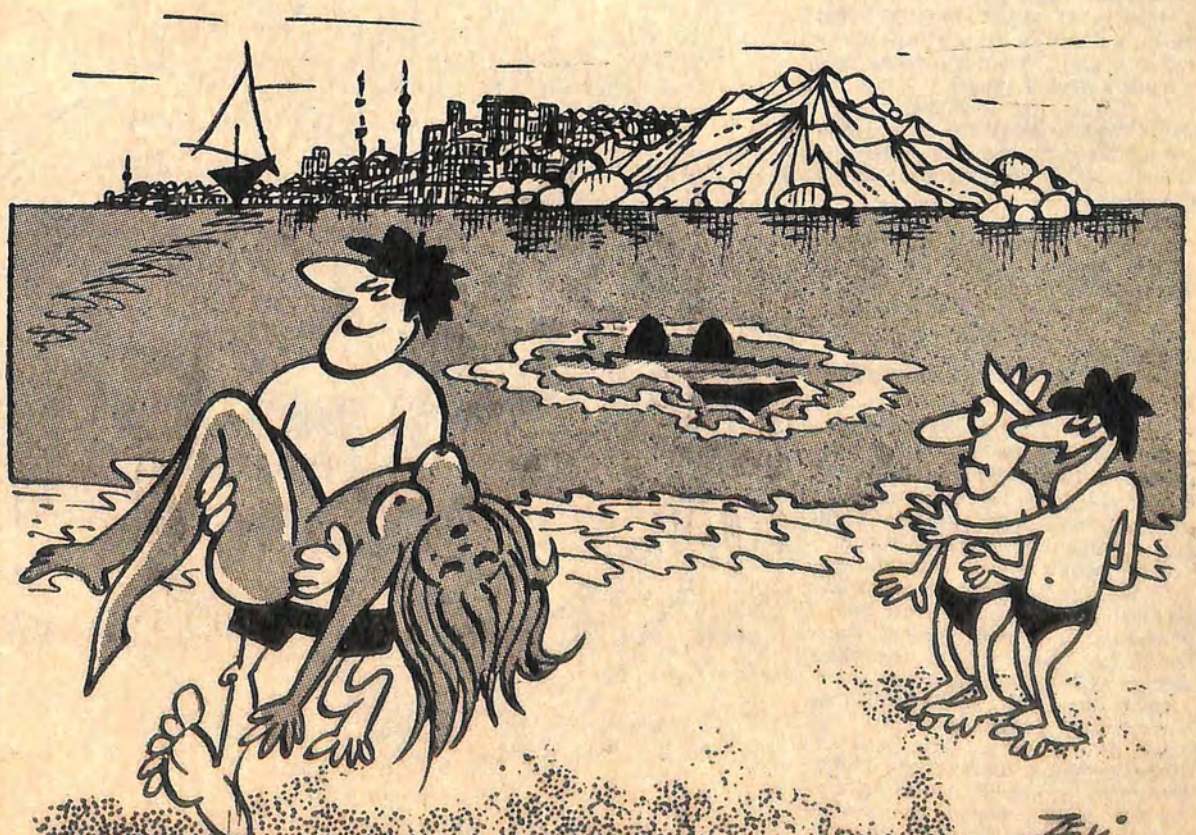
yenilik, değişiklik peşinde koşan, aşkotik alanda sık sık antrenman yaparak bilgi ve görgüsünü artıran ultra-modern bir tiptir. İçlerinde öyle azgınları vardır ki gemi azya al-dılar mı en seçme küheylânîleri bile zapteden süvariler onlarla başa çı-kamaz. Yedek bakıcılara, seyislere ihtiyaç olur çoğu zaman.

Sert gebrelerle, (Gebre, kısraklara masaj yapmak için kullanılan ve el-diven gibi ele geçirilen tüylü bir şey-dir) gıcıklayıcı kaşaklarla iyice tı-mar etmek bile çok defa kâfi gel-mez. Boğa sınırından yapılmış kır-baçlarla vücudunu kırbaçlattıran ve ancak ondan sonra rahatlayan «Kü-heylânî» ler de vardır.

Bu tipe mensup dişilerin aşko-metrik ibreleri şiddet bakımından fazla, müddet bakımından az bir titreşim kaydederler. (Meselâ Cey-lânî bir tipin aşk yangını, yedi kollu bir şamdanın yedi yıl süreyle de-vamlı olarak yanması kabul edilirse, Küheylânî bir tipin aşk yangını —tıpkı bir tankerin infilâkı gibi— yedi kollu alev sütunlarıyla gökyü-züne yükselir ve fakat ancak 7 saat devam eder. Ya da, biraz daha iyim-ser bir tahminle, çok çok yedi gün devam eder.)

MİLLETLERE GÖRE ÖZELLİKLER:

Fransız'a aşık olunuz, İtalyan'la flört ediniz, İspanyol dilberisiyle sevişiniz, Arap kıızıyla eğleniniz, İngiliz-le cenaze törenine katılınız, Ameri-kalı ile dans ediniz, Alman'la yol-culuk, Musevî ile deniz banyosu ya-pınız; Ermeni ile berbere gidiniz, Hollandalı ile salıncığa bininiz, Jap-on'la hamamda yıkanınız. Finliler-le piknik, Hintlilerle ibâdet ediniz.

— Ne de olsa kaptanın kızı... Ağırılık yapmasın diye fazlalıklarını denize atmış!...

O NUNLA, çalıştığım gazetede ki odamda tanışmıştım.

Fahrettin Kerim'den dört beş parmak uzunca bir boyu, hayat yükünü nasıl taşıyabildiğine şaşılacak kadar çelimsiz görünümlü bir yapısı vardı. Fakat buna rağmen, ufak mavî gözleri, —tıpkı açık alını çevreleyen seyrek ve sarımtırak saçlarının rengindeki— kaşlarının altından— o kadar yumuşak, sıcak, aydınlık ve mesut bakıyordu ki, onların bütün bir ömür boyunca, öfke ve kederle bir defacık bile kararmış olabileceğine ihtimal verilemezdi.

O gün elleri onu bana dudaklarından evvel tanıtmıştı: Zira bunlar, gördükleri vazifenin açık belirtilerini taşıyan, nasırlı, sağlam ve kocaman eller, ufakık yapılı Sıtkı efendinin ince bileklerinde âdeta takma gibi duruyorlardı.

Vebali boynuna yazılarını o kadar severmiş: O gün de hem, —san ki kendine bir yararı olurmuş gibi— yüzümü görmeye, hem de benden bir dilekte bulunmaya gelmiş!

Hece başlarına sık sık takılan hafif, sevimli bir kekemelik konuşuyor, ve:

«— Bi... bi... bi... bizi ancak siz kurtarabilirsiniz!...» diyordu.

Sanat okulu mezunu olduğunu söyleyen Sıtkı efendinin, o günden bir müddet evvel Saraçhanebaşı'ndaki dükkânında yaptığı iş, deri ve meşin işlemekmiş.

Ama söylediğine göre onunki «ince işçilik» miş: İddiasına bakılırsa, meşinden, deriden yaptığı para cüzdanlarının, sigara tabakalarının, gözlük mahfazalarının, dışarıdan gelen emsalinden fazlası vardı, eksiği yoktu. Ama, gel gelelim, alıp yürüten «naylon» modası, biçare Sıtkı efendinin ocağına incir dikmişti.

Otuz dokuz yaşındaymış. Benim de varsa Allah başışlasınmış, üç çocuk sahibi imiş. Eşini, apandisit ameliyatı olmak için hastahaneye yattığı zaman tanımış. Evlenişlerinden sonra onu hiç çalıştırmamış. Fakat «naylon» âfeti piyasayı sarınca, dükkânı kapamak ve artık kendilerini besleyemiyen takımlarını evine taşımak zorunda kalmış. Hanımı da çaresiz, eski işinde yeniden çalışmaya başlamış.

Benden kılıçtan keskin (!) kalemlimle, «naylon» âfetine karşı bir savaş açmamı diliyordu.

Yazmalı imişim: «Naylon, Saraçhanebaşı mahvettii!» demeli imişim. «Naylon, millet esnafına kefen oluyor!» demeli imişim. «Naylon, komünizm gibi, görüldüğü yerde ezil-melidir!» demeli imişim...

«— Ne, ne, ne, ne oluyoruz efendim,» diyordu Sıtkı efendi, «ne oluyoruz? Bu gidişle neredeyse kefenle-rimizi bile bu kâfir kumaşından biçecekler!...»

Ben:
«— Peki ne yapmalı?...» deyince, çoktan bulduğu çareyi (!) rahatça açıklıyordu:

«— Ya, ya, ya, yasak etsinler mel'unu!...»

Güldüm:
«— Nasıl olur Sıtkı efendiciğim? Eroin, kokain mi bu?...»

Ona göre «naylon» eroiden, kokainden bile beter bir âfetti: Bu yüzden, Sıtkı efendi nerde naylondan bir nesne görse, ekmek parasını çalmış hırsıza rastlamış gibi irkiliyor, hırsından divane kesiliyordu.

Gerçi benim o gün yapabildiğim iş, Sıtkı efendiye naylona yasak konulması ümidine boşuna bel bağlamamasını, ve ekmek parasını çıkarmanın bir başka yolunu aramasını öğütlemekten ibaret kalmıştı.

Fakat kendisine öğüt vermekten başka hiçbir hayrım dokunamadığı halde, Sıtkı efendinin kanı bana nedense kaynamış olacaktı ki, o günden sonra peşimi bir daha bırakmadı: Beni zaman zaman, ekseriya oturduğumu öğrendiği içkili lokanta-da bastırır ve:

«— Rahatsız etmiyorum ya?...» di-

Naci Sadullah

Alta kalanın

niyi kışkırtışını hiç unutamıyordu. Herif bu sorguya muhatap kalınca, daima ya biraz evvel bir cinayet işlemiş, yahut da biraz sonra bir cinayet işleyecekmiş gibi gazaplı gazaplı bakan gözlerini Sıtkı efendiye çevirip, evvelâ:

«— Alimallah toz ederim onul...» demiş, sonra da bu tehdidi şaka-çıktan yapmış görünmek için sırıtarak ilâve etmişti:

«— Hiç benim eniştem öyle den-sizlik yapar mı hemşire?...»

Bunu söylerken Sıtkı efendinin sırtına öyle sunturlu bir takdir (!) şaplağı indirmiş ki, biçare adam az kalsın, secdeye varır gibi içki so-furasına kapanacakmış...

Ben, böylece sizlere Sıtkı efendi-nin kaba taslak bir portresini çizer-ken şimdi sıra, işin şaşacağına bir tarafına geldi: Zira koyu bir naylon düşmanı olarak tanıdığım işte bu Sıtkı efendi bir akşam karşım-da candan bir naylon âşığı kesilmiş bulmaz mıyım?

Meğer adamcağız, uzun uzun dü-şündükten sonra, pek güvendiği o «ince işçiliği» ni, deri ve meşin ye-rine bir de «naylon» üzerinde de-ne-mekte karar kılmış. O akşam, aldığı neticelerden memnun, sevincin-den âdeta uçuyordu:

«— Bi, bi, bi, bi muşambadan do-kuz cüzdan çıkıyor... Bi, bi, bi nay-lon örtüden, on, on, on, oniki çift ter, ter, ter, terlik yapıyorum: Bizim enayiler de bunları, yabancı malı di-ye ka... ka... kapişıp duruyorlar!...»

Naylon yüzünden bozulan işleri artık naylon sayesinde iyice düzel-diği için, Lâleli'de bir apartmanın en alt katına taşınmışlar ve eski

yerlerinin ikide birde şikâyet etti-ği darlığından kurtulmuşlardı.

Sıtkı efendi o akşam, en alt kat-ta oturmalarının çeşitli faydalarını anlata anlata bitiremiyordu: Merdi-ven çıkmak yoktu... Apartmanın ar-ka tarafındaki avlu özel bir bahçe gibi kendilerine düştüğü için, şehir içinde sayfiye hayatı sürecektirdi...

O gece ayrılırken, naylondan yap-tığı gerçekten zarif tabakasından ba-na son bir sigara sunmuş ve onu a-teşlerken:

«— Ne, ne, ne, ne olur muhterem üstat: Bi, bi, bi, birkaç yazı yaz da, biraz arttırsınlar şu naylon ithalâ-tını: Zira piyasada naylon azaldığı için, te, te, te, terlik yapacak mu-şamba bu, bu, bu, bulamıyoruz!...»

Sıtkı efendi ile bu sonuncu ayrılı-şımızdan uzunca bir müddet sonra, bir akşam, lokantanın daima otur-duğum masasında başı sargılar için-de bir adam gördüm.

Yaklaşınca şaşırıp üzülerken gö-rdüm ki, sargıların deliğinden bana bakan bu tek göz, bizim biçare Sıtkı efendinin gözü idi...

İçini dökmek için beni beklediği anlaşılan adamcağızın:

«— Yandım muhterem üstat, çı, çı, çı, çıralar gibi yandım!» diyen sesi, kekeler gibi değil, hüngür hüngür ağlar gibiydi...

Karşısına oturup rakımı ismarla-dım.

O:

«— Ne, ne, ne, neresinden başla-sam bilmem ki,» dedi ve biraz son-ra anlatmaya başladı:

Yeni apartmanlarında ilk huzur-suzluk, arka taraftaki avlu yüzün-den başlamış: Zira üst kattakiler o-lanca süprütülerini oraya boşaltı-yorlarmış.

Sıtkı efendi bir gün, yine bu yüz-den küplere binen karısını yatıştır-mak için:

«— Sen hiç üzülme karıcığım, de-miş, yarından tezi yok, ben yapaca-ğımı bilirim!...»

Kadıncağız ümitsiz ve güvensiz o-larak ne yapacağını sorunca, Sıtkı efendi ona, Temizlik İşleri Başkomi-serinin müsterisi ve de sıkı ahpabı olduğunu söylemiş: «Gelip hepsine ceza keser, akallarını başlarına dev-şirtir!...» demiş.

Demiş ama, adamcağızın sıkı ah-bapları içinde bir Temizlik İşleri Komiseri değil, bir temizlik işçisi bile yok. Şayet göp atımının ar-kası kesilmezse, Sıtkı efendinin, ka-rısının dilinden neler çekeceğini ise bir kendisi bir de Allahı biliyor. Sıtkı efendi düşünce taşına, bundan ko-runmanın, ve evde huzur içinde ya-şayabilmenin bir tek çaresini bulabil-miş: Her akşam, karısı gelmeden evvel gönüllü çöpçülük yapmak...

Sıtkı efendi:

«— Zor iş arna, ne, ne, ne, ne ya-pacaksin, diyordu, başım dinç kal-sın diye her Allahın akşamı, avluda-ki süprütüleri toplayıp, apartma-nın kömürlüğündeki bi, bi, bi, bido-na dolduruyordum...

«Fakat bizim çilemiz çöpçülükle dolmadı ki... Çöpçülükten sonra ba-sıma bir de ka, ka, ka, kapıcılık, e, e, e, emanetçilik, ha, ha, ha, ha-bercilik işleri çıktı...

«Apartmanı her gelen, kolayına geldiği için, bizim kapıyı çalıyordu.

«Ki, ki, ki, kimisi:

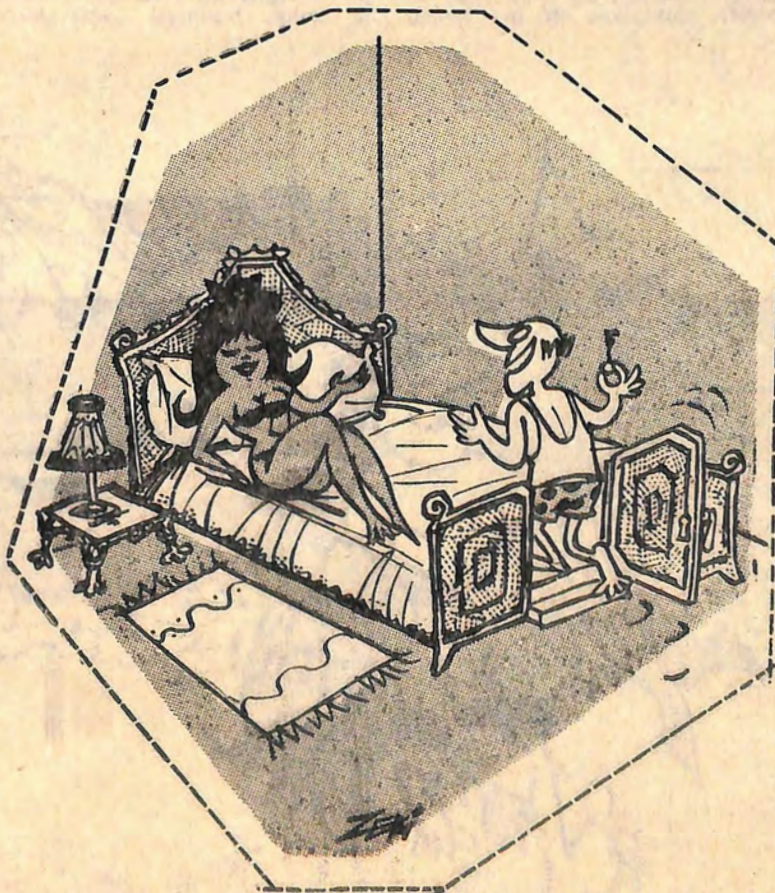
«— Affedersiniz efendim, filânca bey bu apartmanda mı oturuyor?» diye soruyor.

«Ki, ki, ki, kimisi:

«— Ben yedi numaradayım efen-dim: Beni sizden bir hanım sora-cak: Ona lütfen Ebe hanımlara git-tiğimi söyleyiverin!» diyor.

«Ki, ki, ki, kimisi de elime bir e-manet tutuşturup, lütfen bir kenara koymamı, bilmem kimin gelip onu benden alacağını söylüyor...

«Ca, ca, ca, canıma tak deyince, bir akşam, bu angaryalardan kendimi kurtarmaya ka, ka, ka, ka-rar verdim. Ve ertesi gün sabahtan akşama kadar çalınan kapı zillerinin

— Artık ben evde yokken kapıyı kilitler, korkusuzca yatabilirsin canıkom!...

hiçbirine kulak asmadım. «Bi, bi, bi, bizim ha, ha, ha, hatunun anahtarı var: Bu gelenlerin hepsi de angaryacılar olacak!...» diye dü, dü, dü, düşündüm.

«Fakat sen misin bu tedbire ümit bağlayan? Be, be, be, beni sözde angaryacılarından kurtaracak olan bu tedbir yüzünden o akşam ka, ka, ka, karı ile birbirimize girmez miyiz? Zı, zı, zı, zira bizimki evden içeriye: «— Sen bütün gün nerelerdedin?...» diye, a, a, a, ateşler püskürerek dalmaz mı?

«— E, e, e, evdeydim!» dedim.

O:

«— Belki bir evdeydin ama, her halde bu evde değildin!...» diyordu.

«— Va... va... va... vallaha... bi, bi, bi, billâha evdeydim.

«— Bak, bak, bak, bir de Allah-tan korkmadan, kuldan utanmadan yemin ediyor... Peki sen hep evdeydin de bakkal neden gönderdiğim erzakı geri götürdü?

«— Du, du, du, duymamışım demek...»

«— Peki, elbisemi getiren terzi çıracı neden kapıyı çalıp çalıp da geri döndü?

«— A, a, a, az çalmış olacak?

«Ben böyle deyince, bi, bi, bi, bizimki bir kart uzatarak sordu:

«— Ya bu ne?»

«Bu, bi, bi, bi, bizim bacanağımın kartı idi. Ba, ba, ba, baldızla beraber gelmişler: «Çaldık, çaldık, çaldık, cevap alamadık, dönüyoruz!...» diye yazmış kartına ba, ba, ba, bacanak!...»

«Bi, bi, bi, bizimki:

«— Demek ki, gelenler kapıyı az çalmışlar!...» dedi.

«Be, be, be, ben, yakayı kurtarmanın son çaresini, işi şakaya dökmekte aradım:

«— O, o, o, dedim, çok çalmasını sa, sa, sa, sahiden becerebilseydi me, me, me, meteliğe kurşun mu atardı?»

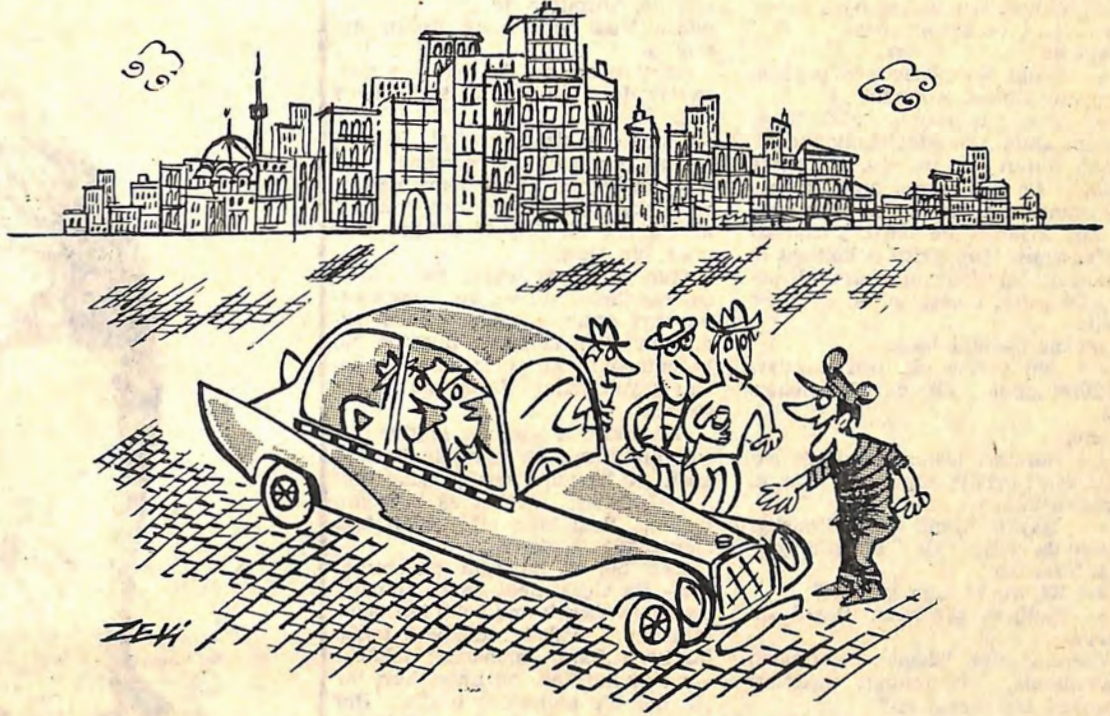
«Bizimki:

«— Haydi, haydi, dedi, beyhude inkârı bırak da, işin doğrusunu söyle: Sen bugün nerelerdedin?»

«Ge, ge, ge, gerçi ben çaresiz sonuna kadar direndiysem de, ha, ha, ha, hatun evde olduğuma inanmadı.»

«Bu, bu, bu, bu durumdan besbeliydi ki, çalınacak kapı zillerine kulak asmamak da beni angaryalardan kurtarabilecek bir ça, ça, ça,

Benzin sıkıntısı çekiliyor. — Gazeteler —

Şoför — Herkes çakmağındaki benzini depoya boşaltsın lütfen!..

çare değildi. Ve anlaşıyordu ki, başımı kurtarabilmenin tek ça, ça, ça, çaresi, başka bir kata, hem de mi, mi, mi, minarelerden yüksekte bir kata taşınmaktı: Zı, zı, zı, zira altta kalanın canı çıktığı meydandaydı!

«Fa, fa, fa, fakat ben bu gücün hazırlıklarını yaparken, o, o, o, olanlar oldu muhterem üstat...»

«O sırada bir gün kapı çaldı: Ba, ba, ba, baktım, karşımda iri yarı bir kurmay albay duruyor. A, a, a, arkasında yere konulmuş koskoca bir sandığın başına da iki ne, ne, ne, nefer dikilmiş...»

Su, su, su, subay bana:

«— Affedersiniz, lütfen müsaade buyurursanız, şu, şu, şu, şuncağızı şuracığa koyuverelim: Dört numara-

daki bin, bin, bin, binbaşı gelince aldıracak sizden!» dedi.

Neferler, benim bi, bi, bi, bir şey dememi beklemeden sandığı içeriye taşıyıp çıktılar. A, a, a, albay da çok te, te, te, teşekkürler edip gitti...

«Be, be, be, ben koca sandığı somyanın altına çekmeye çabalarken kapı tekrar çaldı. Bu, bu, bu, bu sefer de üç numaradaki bayan, yedi numaradaki bayanın alacağı iki paket bıraktı...»

«Ben, lâ, lâ, lâ, lâhavle çekerek, emanet paketleri bir koltuğun altına koydum. Ve yine sandıkla uğraşmaya koyuldum. Fakat a, a, a, albayın «şuncağız» diyerek, kibrit kutusu gösterir gibi tarif ettiği alâmet sandık, kı, kı, kı, Clay, gibi yerinde sapsağlam duruyordu.

«Ben, kan ter içinde onu somyanın altına sürmeye uğraşırken, e, e, e, emanetçi Sultana'nın yeri gibi işleyen bizim kapı tekrar zırlamaz mı?

«Bu sefer gelen tanımadığım adamın söylediğine göre bi, bi, bi, bizim beş numarada oturan bayan, te, te, te, terzi imiş. Gelen adamın eşi ba, ba, ba, bayan Muzaffer, ona bir elbise diktirmiş. Bayan Muzaffer'e dikilen elbise ücreti olarak terzi hanuma 200 lira verilecekti...

«A, a, a, adamın elinde bir beşyüz liralık var. Bu parayı, ne terzi hanım, ne de adamı getiren taksî şoförü bozamamış. Ba, ba, ba, bana: «— Siz, dedi, bana lütfen on lira veriniz: Şu taksîyi savayım. Ondan sonra şu parayı bozdurup, terzi hanımın 200 lirasını da, siz on liranızı da öderim!...»

«Eh, benim yerimde siz olsanız, buna ne, ne, ne, ne dersiniz? «On liram yok!» deseniz ayıp... «Sana güvenim yok!» deseniz ayıp... Ça, ça, ça, çaresiz çıkarıp adama on lirayı verdim...

«A, a, a, adam giderken, teşekkür etti, ve:

«— Sizden son bir ricam daha var, ben terzi hanımın parasını da size bırakacağım. O uğrayıp sizden alacak...» dedi.

«Ka, ka, ka, kalbi varmış da me, me, me, merdiven çıkmak onu çok fena ediyormuş!

«— Hay hay!» dedim.

«O da çekilip gidince, ben yine kocaman sa, sa, sa, sandığa sarıldım: Fa, fa, fa, fakat o sıra yüreğim birden ağzama geldi: Zira bu sefer kapının kilidine bir anahtar sokuluyordu ki, bunun bizimkinin gelmiş olduğundan başka hiçbir mânâsı yoktu!

«Ne, ne, ne, netekim gelen oydu ve aramızdaki ilk kıyamet, ortadaki koca sandık yüzünden koptu. Ka, ka, ka, kadın kaşlarını çatıp, gözlerini açarak sordu:

«— Bu, bu, bu, bu da nesil?

«— Sa... sa... sa... sandık işte...

«— Ne sandığı?

«— Albayın sandığı!

«— Hangi albayın?

«— Te, ta, ta, tanımıyorum...

«— Canım, tanımadığın adamın sandığı bu evde ne arıyor?

«— Bi, bi, bi, binbaşı gelince aldıracak bunul

«— Binbaşı da kim?

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

İstanbul'da millî park kurulacak. — Gazeteler —

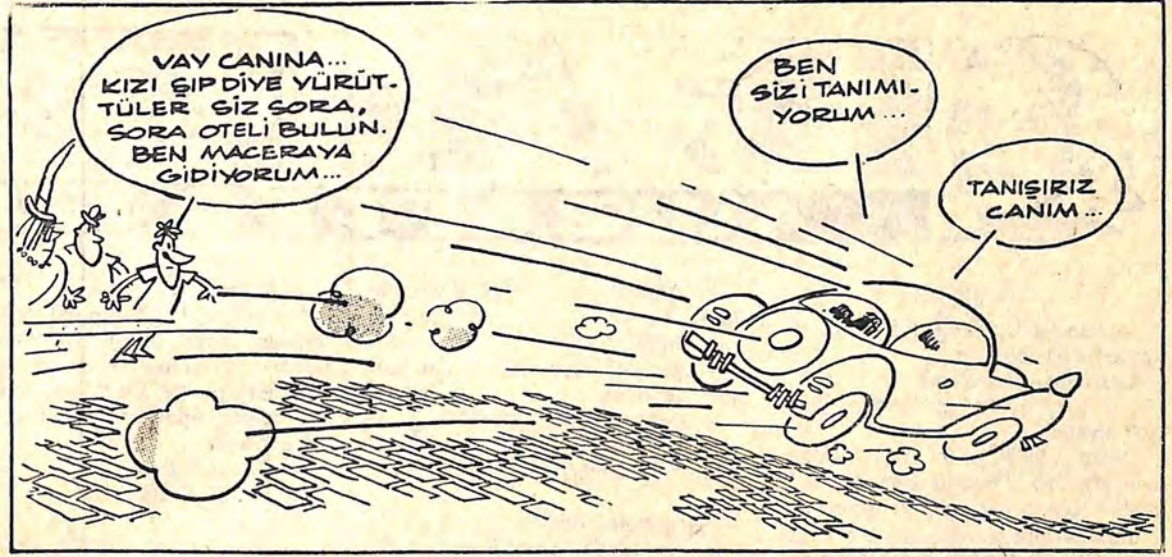

Yazısız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

fan fin fon ailesi

çizen: Semih BALCIOĞLU

it Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 32 —

— Lan vezir, nerde lan bizim avratlar? diye bağırdı.

Vezir dışarı seslendi:

— Heey, gelln kız buraya, padişah uyandı.

Belki onların yarım saat hayâlen seyrettikleri dansözü ben de seyrettim. Sonra padişah, çamurdan yapılmış nargile gibi bir şey uzattı bana... Ucunda bir köz parçası vardı:

— Çek, dedi.

— İçmem, dedim.

— Çek işde, fazla konuşma, sonra boynunu vurdururum.

Gösterdiği yerden içime çektim. Gözlerimi yakan dumanla beraber öksürmeğe başladım...

— Bir daha çek, dedi.

— Çekmem...

— Astırırım sonra...

Çektim... Beşinci nefesten sonra, karşımdaki yırtık donlu padişahın kafasına taç kondu. Altıncı nefeste, ipekl elbiselere büründü, yedinci nefeste duvardaki kız ayaklandı, oynamaya başladı, sekizinci nefeste bir kızla mağaranın karanlıklarına çekildik...

Kendime geldiğim zaman her taraf zifiri karanlıktı. El yordamıyla yürümeğe çalıştım. İkinci adımda, yerde yatan vicik vicik bir şeye bastım. Ve bir hırlama sesi duydum.

Mağaradan çıkmıştım. Sivrisinekler her yanıma kabartmışlardı. Suyu varınca önce yüzümü yıkadım, sonra yüzüp karşıya geçtim. Ara ara, elbiselerimi bulamadım. Saat kaçtı, Necmiye eve gelmiş miydi, benim kaçıp gittiğimi mi zannetmişti?... Bu kılıkta imkânı yok eve gidemezdim. Daha setin üstüne çıkar çıkmaz gece bekçileri alır götürürlerdi. Sabahı beklemek için, tekrar İt Adası'na döndüm. Sakız ağacına belimi dayayarak düşünmeğe başladım.

Hastanenin arkasından çıkan güneş gözüme vurunca uyanmışım. Her tarafımı sinekler kıpırmızı etmişlerdi. Padişah'la Vezir uyanmadan kaçmalıydım buradan...

Karşıya geçtim. Elbiselerimi koyduğum yerde buldum. Kimbiller, gecenin zifiri karanlığında kaç kere geçmiştim bu çalının dibinden?...

Giyindim ve evin yolunu tuttum.

Necmiye evde yoktu. Gülistan'a sormağa gittim. Kapının önünde, iki kızı çizgi oynuyorlardı.

— Anneniz evde mi? diye sordum.

— Evde, dediler.

— Kim o? diye Gülistan'ın sesi geldi içerden.

— Benim, dedim. Mehdi.

— Gel içeri!...

Elindeki cimble kaşlarını alıyordu:

— Hayrola? dedi.

— Necmiye'yi gördün mü?

— Sen nerdeydin gece?

— Bir yerde uyumuş kalmışım.

— Geç otur şöyle!...

Paslı sandığın üzerine oturdum.

— Sen işe gitmemişsin?

— İzinliyim.

— Necmiye?

— Çamaşıra gitti.

— Yine o bekâr şefe mi?

— Onun arkadaşına.

— Sen mi buldun onu da?

— Hee...

— Bekâr mı?

— Evli. Ama avradı Bürücek'te. Adamın çamaşırları kirlenmiş de...

Bağırmak istiyordum... Yakasından tutup sarsmak, elindeki cimble boğazına saplamak istiyordum bu kadının... «Niçin doğrusunu söylemek istemiyorsun, niçin?» Doğrusunu söyleyecekti de ne olacaktı sanki? Doğrusunu bilmiyor muydum ben?

— Aldırma, dedi. Biz de buraya geldiğimiz zaman aynı sizin gibiydik. Bizim de yatağımız yoktu, bizim de yorganımız yoktu. Bu himbil herifin arkasına dakılıp gelmişim buraya... Bu büyük şehire... İlk günler işledi herfi amma, sonra yan gellp yatmaya başladı. Akşamlara gadar horul horul uyur. «Bire evi yıkılası, get de bir iş bul» Sağır, anlamamazlıktan gelir. Eyilir, gulağına bağırırım, «Ulan herif gibi verem döşşeklerle düşesice, get de bir iş bul, çocuklar açlıktan giriliyor». Bana, iş yok der, çıkar işin içinden. Bir gün böyle, iki gün böyle, baktım olmayacak. Sen tanıman, bl Dürdane vardı Yortan'da. Ne bilim ben onun hacana (1) olduğunu. Bana, burda bir Hayriye vardı, o da gahbeydi ya, «Get, Dürdane ablanın fabrikalarda çok tanıdığı vardır, sana bir iş bulur, yalvar yakar,» dedi. Yüzümü eğdim, gettim Dürdane abla dedikleri avradın yanına.

— Ne iş yapan? dedi.

— Ne iş olursa, dedim.

— Bekâr çamaşırı yıkan mı?

— Yıkırım...

Ne biliym ben? Devrîsi gün golumdan dutup bl gonağa götürdü. Gadir ağa mı derler, ne derler, onun gonağıymış. Gadir ağa ayı gibi bir adam. Atletnen çıktı gapıya. Dürdane'ye:

— Bu mu? dedi.

— He, dedi Dürdane.

Ağa:

— Eyi, dedi ve Dürdane'ye on lira verdi. Ben hâlâ işin farkında değilim.

Ağa, bana:

— Çık yukarı, dedi. Çıktım. İki dene göynek attı önüme.

— Bunları yıka, dedi. Bi galıp da sabun verdi. Aşağıda bi tencere su gaynattım, iki dene göynek ne ki, iki dakada yıkayıp astım. Yukarı çıktım.

— Ağa başga bişly var?

— Odaları sil, dedi.

Tam yatakların olduğu odayı siliyordum ki, üzerime çullandı. Bağır-dım, çağırdım, yüzünü cırmaladım, fayda etmedi.

Öğle vakdî evden çıkarken benim de elimde on lira vardı. Bu kızgınlıkla Dürdane'nin yanına gittim.

— Ne çabuk bitti kız işin? dedi.

— Ağanın acelesi varmış, dedim. Ve parayı yüzüne çarptım. Ağlıyordum. Parayı yerden aldı, goynuma soktu. Sonra, ağanın gendine verdiği on lirayı da benim avcuma sıkıştırdı:

— Olan oldu kız, haramı dattın bi kere, hayretmez, dedi. Bak bundan sonra seni ne ağaların yanına yollayacağam.

Öyle Mehdi, hayretmedi bir daha... O gün, bugün etmedi.

Sordum:

— Sen de mi çamaşıra gidersin? diye.

— Adı çamaşır onun.

— Fabrikada çalışmıyor musun?

— Ne fabrikası... Hep çamaşır bizimkisi... Gocavezir'de bi Telli Du-du derler avrat var, o bulur ağaları... Ama ne ağa ya... Necmiye benim gibi olmaz...

— Neden?

— Ondaki vücut bende olsa, ondaki yüz bende olsa, deh anam deh, kırk dene sahici ağa dolandırırım arkamda... Hem de, köpekler gibi alt evlerde, pis sarhoşlardan yatıp kalkmam...

Neden bilmem:

— Ama ben senin kocan gibi tembel değilim ki, dedim.

Güldü:

— Yok babam yok, ne tembelli. Sen mi tembel?... Tembel deelsin amma, dingil dingil gezersin buraya geldiğinden beri... Yalan mı?

Doğru söylüyordu Gülistan? Bir iş bulamamıştım. Topu topu sadece bir gün ameleliğe gitmişim, hepsi o kadar. Demek ki ben de tembel-dim. Aynı Gülistan'ın sağır kocası gibi... Öyleyse Necmiye için bu ortamı ben hazırlamıştım. Ama hak vermiyordum Necmiye'ye... Gülistan'ın çocukları vardı, onlar için yapmıştı bunu. Ya Necmiye o ne için yapmıştı? Belki de mâzisiydi... Hara-mı tatmış olmasıydı... Sanki karşımdaki Necmiye'ymiş gibi sordum:

— N'olacak bunun sonu?

— Neyin sonu?

— Necmiye'nin, benim?

— Benim herif gibi gulağına sağır edecen. Olmazsa, gözlerini de kör edecen. Necmiye her şeyi anlattı bana. Köydeki Sarı Necmiye olduğu zamanları, değirmen fasıllarını, her şeyi anlattı. Senin avradın burdayken başlamamış bu işe, ordayken başlamış. Köy yeri diye uçkurunu sıkı tutuyormuş. Sen o zaman düşünmeliydin bunu. Zaten sende akıl, sende erkeklik olsaydı, kırk gışının artığıyla evlenmez, ardına dakıp Adana'lara gelmezdin. Sana, daha bu şehire girerken, hiçbir şey olmamışken, gidelim burdan, demiş, niye getmedin, niye getmedin?

Durdu. Gülererek:

— Canın mı sıkıldı? Dur sana bi çay bişirlym, dedi.

Kızına, çaydanlığa su doldurmasını söyledikten sonra, ispirto ocağına yaktı:

— Geçim işte, dedi. O Yılık denen itten çektiğimi bir Allah bilir, bir de ben... Keyfimden mi gidiyordum sanki odasına?... Şu kolumdaki çürüğe bak. Dün değil evvelki akşam etti... Köpek gibi ısırır insanı... Aynı kuduz köpekler gibi. Bağır-mam bile... Aşağıda yatan anası du-yar da geceyarısı beni avluda rezil eder diye... Bir ev kırasına gatanı-yorum bunlara... Yoksa bana erkek mi yok?... Dolu alevlerde sarhoş o-şoşlar. İçlerinde aslan gibi dellkan-lıları da var... Hem sen niye böy-lesin yaa? Baksana benim herife, sa-bahları işe gedi-yorum diye çıkar, gezer dolaşır, akşam oldu mu ge-lir... Keyfi beyde yok, rahatı beyde yok. Elin beş on liraya yaptığını o bedava tarafından yapıyor. Canı is-tedi miydi, hiç çekinmez, söyler. Ekmek avrattan, su avrattan, avrat-lık avrattan, daha ne istesin? Vaz-geç Mehdi sen bu gafalardan... Çe-kip gedeceksen, çek get köyüne. Yok eğer burada galacaksan, ıgır cı-gır etme... Ye iç yatı...

Karşılıklı birer bardak çay içtik. Sonra, o kaşını yolmağa devam et-ti, ben de odama geçtim.

(Devamı var)

PARKER

SUPER Quink

Her nevi kalem için en iyi mürekkep

(İlançılık : 1691 — 126)

(1) Çaya.

Milletler Gülüyor

Akıllı

Beceriksizce yapılan manevralar sırasında iki köylünün arabaları altında bacakları ezilmişti. Hastahaneye götürüldüler. Bir masör masaj yapmaya başladı. Masaj sırasında köylünün biri acı acı bağırırken diğerrinin sesi çıkmıyordu. Masaj bittikten sonra bağırın köylü, arkadaşına sordu:

— Benim canım bu kadar acırken, seninki nasıl oluyor da acı-mıyor?

Arkadaşı sinsi bir gülüşle:

— Hasta bacağımı ovduracak kadar beni aptal mı sandın? dedi. Sağlam bacağımı ovdurdum ve hiç canım acımadı.

Diş ağrısı

Küçük Antoine'nın dişi ağrıyor, durmadan bağırıyordu. Annesi sinirlenerek:

— Bağırma, dedi. Bazen benim de dişlerim ağrır ama hiç senin gibi bağırmam.

— Evet, ama sen onları canını acıttığı zaman çıkarıyorsun. Hem de hepsini birden...

Çocuk aklı

Bir komşuları sokakta rastladığı küçük Claude'a:

— Nasıl Claude yeni kardeşinden memnun musun? diye sordu.

— Evet amca...

— Yeni kardeşin kız mı, oğlan mı?

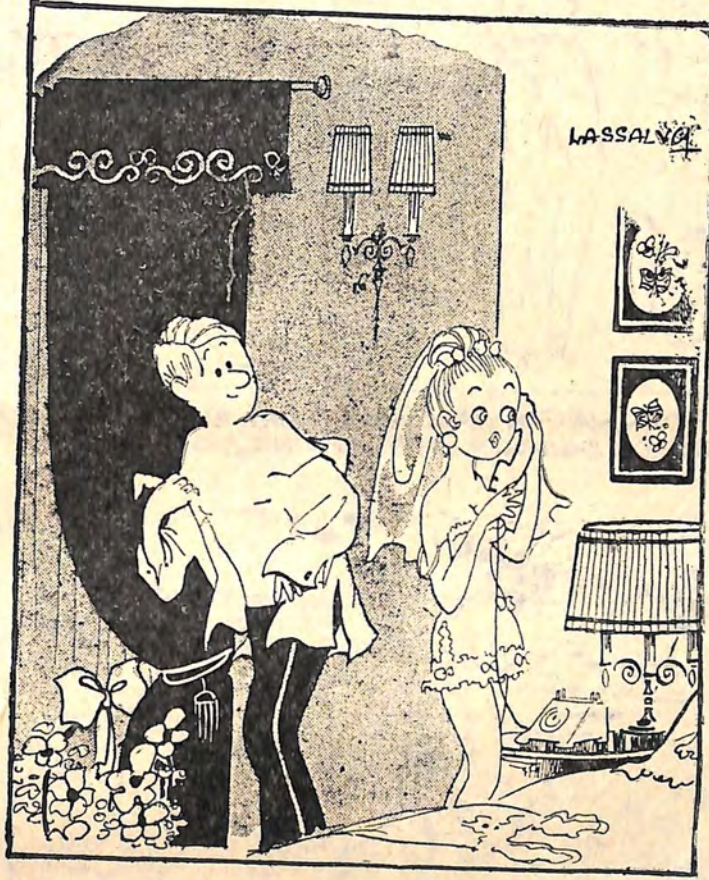
— Bilmiyorum, bana bir şey söylemediler. Ama, zannediyorum ki kızdır.

— Nasıl anladın?

— Çünkü annem durmadan onu pudrahıyor da...

Yazısız

— Anneciğim, biliyor musun Pol bana ne öğretti?... Çocukları leylekler getirmezlermiş!...

Kibarlık

Uşak gece yarısı lordun oda kapısını heyecanla vurdu:

— Efendimiz, bahçede hırsız var, size haber veriyorum.

İçerden lordun tok sesi duyuldu:

— Haydi John, çabuk bana tüfeğimi ve çizgili spor elbiselerimi ver... Çin kadifesinden olan elbiselerimi... Giyinip şimdi iner hırsıza bir ders veririm!

Bahane!

Bir genç kız, arkadaşına:

— Nişanlım artık tahammül edilmeyen bir hal aldı, dedi. Geçen gün kolunda tanımadığım bir kızla sinemaya girerken gördüm.

— Her halde onları takip etmişindir?

— Hayır edemedim.

— Neden?

— Yanımdaki flörtüm o filmi görmüştü de!...

Miyopluk

M. Durand son derece miyoptu. Bir gün bir gözlükle girecek büyük bir gözlük aldı. Dairesine geline arkadaşlarına:

— Göz doktoruna gitmeye hiç lüzum yok, eğer gözünüz rahatsızsa siz de benim gibi yapınız. Ben yirmi yaşındaki gözle-rime sahibim şimdi.

Arkadaşları onu tebrik ettiler. Az sonra odaya giren müdür de Durand'a:

— Gözlükleriniz çok güzel, çok şık!

Deyince Durand arkadaşlarına dönerek:

— Gördünüz mü dostlarım, dedi. Hizmetçi kadın bile yeni gözlüğümü farkettiler. Halbuki o bir köstebek gibi burnunun ucunu göremez!

Deliler arasında

İki deli asansörde buluştular. Biri, ötekine sordu:

— Ne var, ne yok? Ne yapıyorsun?

— Hiç... Ne olacak, gördüğün gibi merdivenler yine bozulmuş!

Oklava

Bir kadın, komşusuna giderek:

— Oklavanızı bir kaç saat için bana verir misiniz? dedi.

— Ne yazık ki veremem, diye komşusu cevap verdi, benim kocam da henüz dönmedi!

Öküze âşık

Saf bir adam, ruh doktoruna giderek dert yandı:

— Doktor, başıma korkunç bir şey geldi. Bir öküze âşık oldum!

— Perişan halinizden belli...

Adam, devam etti:

— Beni daha çok üzen şey de, annemin onunla evlenmemize mâni olması...

— Muhakkak ki anneniz bu birleşmenin anormalliğini farketmiştir de ondan.

— Hayır, sebep bu değil: Bir öküze evlenirsem hiçbir zaman torunları olamayacakmış, halbuki büyük anne olmasını öylesine istiyor ki!...

İşaret

Bir iş adamı, bir kaç dakikadan beri küçük Fiat arabasını kullanan güzel kadının arkasından kendi arabasını sürüyordu. Kadın birdenbire yol dönemecine işaret vermeden saptı, az kalsın bir kazaya sebep olacaktı. Adam, hiddetle:

— Neden işaret vermediniz? diye sordu.

— Ne diye işaret vereyim, dedi kadın, ben her gün bu köşeden dönerim!

Ruh doktorunda

Bir kadın, ruh doktoruna giderek:

— Doktor, kocamı iyice muayene etmelisiniz, dedi. Altı seneden beri her gece uykusunda bütün gün ne yapıyorsa her şeyi anlatıyor.

— Altı seneden beri mi? Ve siz de bugün mü gelip bana haber veriyorsunuz?

Kadın:

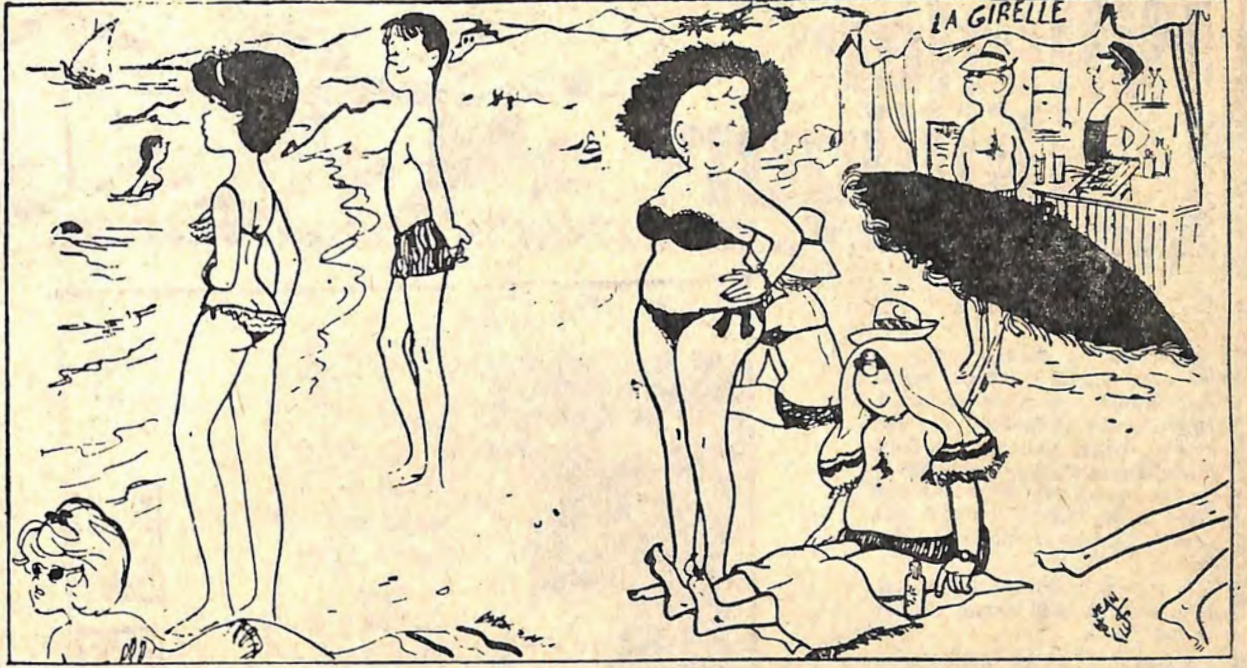
— Evet, diye cevap verdi. Çünkü dün geceden beri sustu, bir şey söylemiyor artık!

— Oooo!...

— Oooo!...

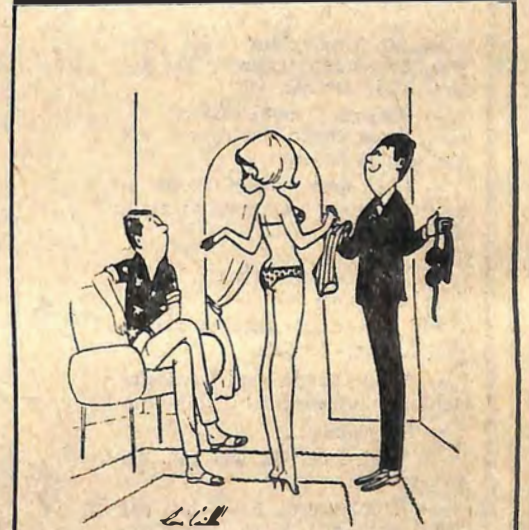
DÜNYA KARİKATÜR LERİ

- İNSAN, VAKTİN NASIL GEÇTİĞİNİ ANLAMİYOR DOĞRUSU... PAZAR GÜNÜ BİLE
DİĞER GÜNLER GİBİ GİYİNİLİYOR

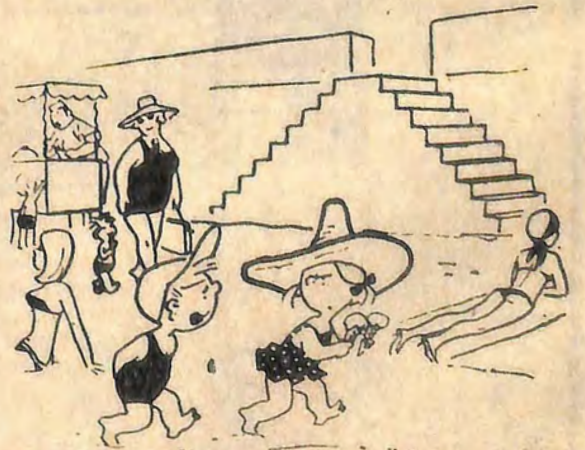
- BU MU?... EVET, EVET... YENİ GELDİ...

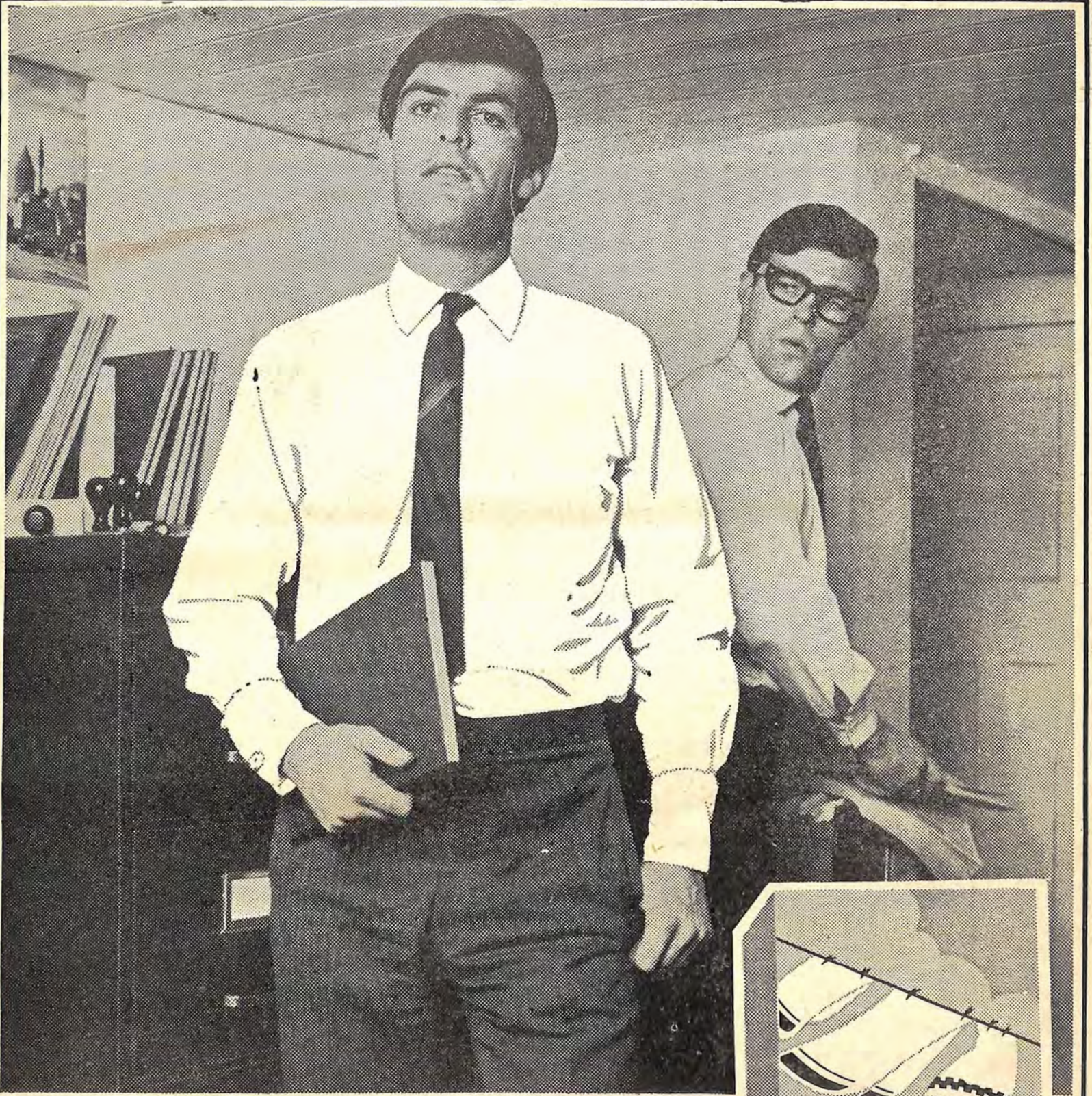
- HAYDİ TONTON KOCACIĞIM
BİRAZ DIŞARI ÇIKIYI TDE,
MAYONUN PROVASINI YA
PALIM...

- OOOOH!... NE GÜZEL... PATRON Sİİ: Dİ ÇALIŞIYOR!..

- SİZE BİR YARDIMDA BULUNA-
BİLİR MİYİM?..

Herkes derhal farkediyor... Tursil daha beyaz yıkar!

Tecrübeli ev hanımlarının tercih ettiği. Tursil:

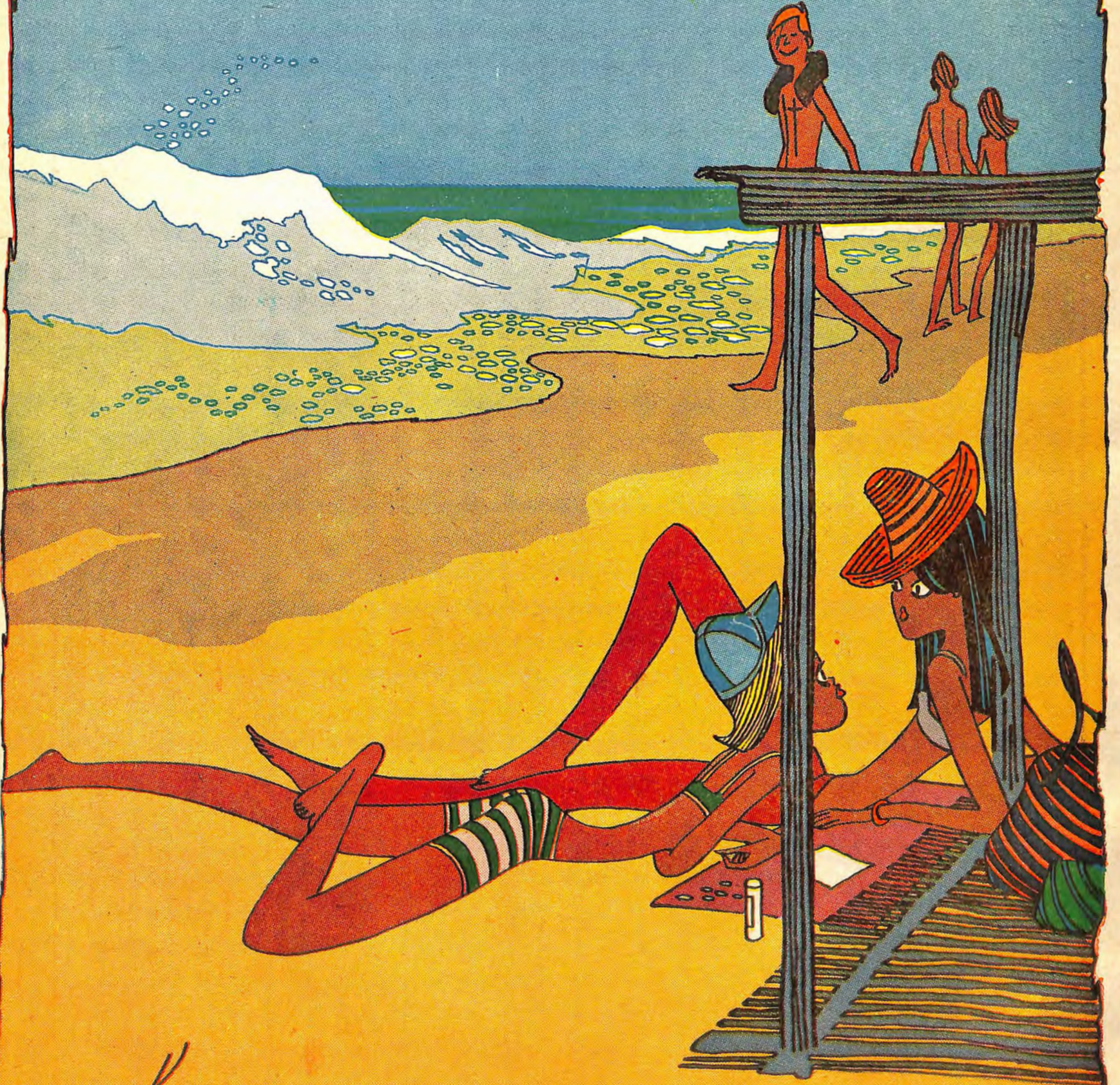
- Daha beyaz yıkar,
- Çamaşırları yıpratmaz,
- Elleri bozmaz.

Tursil'den şaşmayınız.

Siz de çamaşırlarınıza Tursil beyazlığı veriniz

Akbaba

— Zavallının başına geleni duydun mu?..

— Evet duydum, karısı gelmiş!